

Tập hợp các bài tu luyện tâm đắc

Trăm phần trăm tín Sư tín Pháp

Chấp trước căn bản và tín Sư tín Pháp	2
Chân chính tín Sư tín Pháp sẽ không thể bị chuyển hóa	5
Bạn có tín Sư 100% không? – Tôi đã tìm thấy chấp trước căn bản của mình	7
Đàm luận về tín Sư tín Pháp	10
Tín Sư tín Pháp có thể vượt qua tốt mỗi quan nạn	12
Chúng ta có tín Sư 100% không?	13
Chỉ cần tín Sư tín Pháp, không có quan nạn nào không thể đột phá	15
Kiên định vào Đại Pháp là căn bản của hết thầy	18
Khi gặp nguy nan nghĩ tới cầu Sư phụ giúp đỡ	22
Cũng đàm luận về tín Sư	23
Chính lại hành động của chúng ta để vững tin vào Sư phụ và Pháp	25
Đừng xem thường bản thân	30
“Tín” là căn nguyên của hết thầy chính ngộ	32
Cùng giao lưu với các đồng tu đi đường vòng	33
Khảo nghiệm và cảm ngộ về tín Sư tín Pháp	36
Cần phải tín Sư tín Pháp vô điều kiện	38
Tín Sư tín Pháp – Trở về nhà sau năm ngày bị giam giữ phi pháp	39
Chúng ta chân chính tín Sư rốt cuộc được bao nhiêu phần?	44

Chấp trước căn bản và tín Sư tín Pháp

Bài viết của học viên Đại lục

[MINH HUỆ 4-4-2011] Tôi từng cho rằng trong khoảng thời gian bị cầm tù, tôi đã tìm ra được chấp trước căn bản của mình, nhưng đến nay tôi mới phát hiện ra rằng đó chẳng qua chỉ là một bộ phận mà thôi. Thực tế, đối với việc “mong muốn một cuộc sống tốt đẹp” của người thường thì ở trong Đại Pháp tôi đã được “thỏa mãn”, hơn nữa, còn có rất nhiều thời điểm vì lý giải Pháp không tốt mà thứ “thỏa mãn” đó đã bị biến tướng đi, không phải từ lý tính mà nhận thức Đại Pháp một cách chân chính. Ví như, tôi là một người khá đơn thuần, không giỏi tạo dựng các mối quan hệ, vô cùng chán ghét [cảnh] kẻ lừa người dối trong thế gian con người, còn quần thể người tu luyện Đại Pháp là chốn bồng lai tiên cảnh nằm ngoài trần thế hỗn loạn này; tôi trở nên lười biếng, không muốn giống như người ta gian khổ nỗ lực mà truy cầu danh lợi, người tu luyện lại yêu cầu buông bỏ tâm danh lợi (tôi lại lý giải yêu cầu buông bỏ tâm chấp trước danh lợi nơi thế gian thành buông bỏ tâm danh lợi thì không cần nỗ lực gì hết); nguyên ban đầu cuộc hôn nhân của vợ chồng tôi gần như rạn nứt, sau khi tu luyện, thì chồng tôi lại rất nhường nhịn, hơn nữa lại quan tâm tôi nhiều hơn, [mong muốn] “cuộc sống tốt đẹp” trong hôn nhân và tình cảm của tôi đã được đáp ứng đầy đủ...

“Mong muốn cuộc sống tốt đẹp” này đều là ở trong Đại Pháp mà đạt được hết, khiến tôi trong quá trình tu luyện Đại Pháp, bản thân không tổng khứ được chấp trước căn bản, và rất nhiều điều căn bản nhất cũng đều không minh bạch ra được. Ví như, việc thỏa mãn với chốn “bồng lai tiên cảnh” của người tu luyện khiến tôi luôn cố gắng né tránh giao thiệp với người thường, không làm được phù hợp với trạng thái [xã hội] người thường mà tu luyện trong mâu thuẫn; mượn cớ là cần buông bỏ tâm danh lợi mà che giấu không tu bỏ loại ma tính lười biếng này, về căn bản là không nhận thức ra được người tu luyện cần “lấy khổ làm vui”; việc truy cầu những điều siêu thường khiến tôi không phải là đang tu luyện mà là truy cầu một cách không tự biết; chủng tâm “mong muốn một cuộc sống tốt đẹp” trong chuyện tình cảm và hôn nhân thì không tu bỏ, mà còn khiến ma sắc can nhiễu nhiều năm...

Điều này cũng khiến xuất hiện một vấn đề nghiêm trọng, bởi vì từ thời trung học, tôi đã có tâm truy cầu “cuộc sống tốt đẹp” nên hình thành nên một chủng nghiệp tư

tưởng mạnh mẽ, không ngừng phản ánh các tạp niệm lên đầu não tôi. Bởi tôi không nhận thức được từ căn bản vấn đề “mong muốn cuộc sống tốt đẹp” rốt cuộc là gì, nên vẫn ngốc nghếch gia cường cho nghiệp tư tưởng, cách khai bản thân khỏi Đại Pháp.

Khi không ngừng nhận thức được những gì là “mong muốn cuộc sống tốt đẹp” đạt được đầy đủ trong Đại Pháp, khiến tôi trước đây thường có cảm giác bị cách khai với Đại Pháp, thì nay dựa trên Pháp tôi lại có cái nhìn mới mẻ về hết thấy mọi thứ của con người thế gian, tôi phát hiện cách mà tôi nhìn nhận sự việc đều đột nhiên thay đổi. Tôi minh bạch ra rằng “mong muốn cuộc sống tốt đẹp” kia chính là những chướng ngại trên con đường tu luyện của mình, tôi cũng ý thức được rằng chúng không phải là tôi thực sự, cuối cùng tôi cũng cảm thấy rằng tôi bắt đầu thực sự là chính mình khi suy xét vấn đề, chứ không còn luôn bị quan niệm người thường chi phối một cách không tự biết nữa.

Một đồng tu nói với tôi rằng vấn đề lớn nhất của tôi chính là nghi ngờ Sư phụ và Đại Pháp. Sau mấy năm tăm tối không ánh mặt trời trong tù ngục, tôi ra khỏi đó mà không hề viết bản cam kết bất tu luyện dù chỉ một chữ. Nhìn trên bề mặt người thường thì là viện đến mối quan hệ của người nhà. Sau khi ra khỏi nhà tù, tâm sợ hãi vô cùng lớn, tôi cảm thấy mình thật may mắn mà không phạm tội với Sư phụ và Đại Pháp, đến hôm nay tôi mới minh bạch rằng khoảng thời gian đó tôi đã cảm thấy những lời mà người bị tà ngộ và cảnh sát nói rất có “đạo lý”; còn tin rằng “vụ tự thiêu” là “thật”; đối với sự việc ngày 25 tháng 4 thì có rất nhiều “nghĩ hoặc”; nghe bài viết của những người chuyển hóa mới bắt đầu học được cách hướng nội tìm; còn cảm thấy nhiều cảnh sát cũng không xấu xa lắm, còn đối với từ “ác cảnh” trong Pháp mà Sư phụ giảng thì không sao lý giải nổi; với người thường thì giảng không rõ ra được tu luyện Đại Pháp tốt ra sao; từng nhìn trời xanh mây trắng qua song sắt và tự hỏi bản thân: “Thần tiên có thực sự tồn tại không?”... ...Trong tình huống như thế, nền tảng tu luyện cá nhân không đầy đủ, bản thân tôi hoàn toàn không biết tu luyện Chính Pháp là thế nào, vậy mà có thể vượt qua được, kỳ thực chính là Sư phụ từ bi đã trông chừng tôi, vì lúc đó trong tâm tôi chính niệm tín Sư tín Pháp: Tôi hạ quyết tâm rằng bất luận tôi có điếm nào không minh bạch, thì Đại Pháp vẫn luôn là chân thực! Sư phụ giảng rằng chuyển hóa là sai trái, tôi vô luận ra sao cũng không từ bỏ tín ngưỡng. Sư phụ giảng không phối hợp với tà ác, nên tâm tôi một mặt hoang mang, nhưng một mặt công khai tuyên bố không phối hợp với tà ác.

Sư phụ giảng:

“Pháp có thể phá hết thấy chấp trước, Pháp có thể phá hết thấy tà ác, Pháp có thể phá trừ hết thấy lời dối trá, Pháp có thể kiên định chính niệm.” (**Bài trừ can nhiễu, Tinh Tấn Yếu Chỉ 2**)

Tôi liền nhắm đi nhắm lại một số đoạn Pháp ít ỏi mà tôi đã thuộc.

“Đệ tử: Sư phụ nói gì liên tin điều đó, không suy nghĩ nhiều thêm sâu thêm, trạng thái đó có đúng không?”

Sư phụ: Chư Thần thấy nhất định sẽ nhìn nhận rằng người đó quá tốt rồi; nhưng tôi còn là muốn chư vị đọc sách học Pháp thật nhiều vào.” (**Giảng Pháp tại Pháp hội thành phố Los Angeles [2006]**)

Đối với câu Pháp này của Sư phụ, tôi có những cảm thụ không giống nhau. Trước đây tôi vốn cho rằng vì tôi không nhận thức sâu sắc Pháp lý mà rời xa Pháp, giờ đây tôi mới hiểu rằng thực ra là vì tôi không chính niệm tín Sư tín Pháp nên mới rời xa Pháp. Có quá nhiều Pháp lý còn chưa minh bạch, nên tôi chỉ có thể dựa vào một niệm nông cạn là tín Sư tín Pháp mà vượt qua hoàn cảnh tà ác đó. Hóa ra tín Sư tín Pháp mới là căn bản của người tu luyện! Trong câu chuyện “Kim Phật” có kể về một người làm nghề đồ tể không hề tu luyện, nhưng bởi anh ấy không do dự mà đem quả tim mình giao cấp cho đức Phật, nên anh ta đã trở thành thần, Sư phụ cũng chẳng phải là chính là chỉ xét cái tâm này của chúng ta hay sao? Đã nhiều năm như vậy, ngăn trở tôi căn bản không phải là tà ác, mà chính là nhân tâm của bản thân!

Thời gian trước, bởi cảm thấy rằng không lý giải minh bạch Pháp lý là vấn đề lớn nhất đối với tôi, nên liền đem vô số khổ nạn tích lũy mười mấy năm qua hỏi đồng tu rằng nên nhận thức thế nào, trong đó có vài vấn đề lúc trải qua thì thấy hiểu rất thấu đáo, nhưng qua rồi nhìn lại mới thấy thật hồ đồ, nên đã hết lần này đến lần khác hỏi đồng tu. Thông qua quá trình đồng tu giúp đọc các bài chia sẻ trên Minh Huệ, tôi cảm thấy rằng bản thân cuối cùng đã “minh bạch được” rất nhiều Pháp lý, lại còn chỉnh lý lại thành các bài viết để đề phòng có lúc bản thân quên mất. Nhưng hiện tại tôi lại thấy vấn đề trọng yếu nhất của tôi là làm sao để có thể dụng tâm thuần tịnh, tuyệt đối kiên định tín Sư tín Pháp.

Sư phụ giảng:

“Nếu chư vị ai ai cũng có thể từ nội tâm nhận thức Pháp, ấy mới là thể hiện của Pháp uy lực vô biên —Phật Pháp lớn mạnh tái hiện ở nhân gian!” (**Lời cảnh tỉnh, Tân Tán Yếu Chỉ**)

Giờ đây tôi mới chợt hiểu ra rằng tà ác không thể nào động đến tôi được.

Ngẫm nghĩ lại, điều các đồng tu khiến tôi cảm động nhất là họ đạt đến cảnh giới vô tư và từ trong Pháp mà tu xuất thiện niệm, và gốc rễ của việc các đồng tu giúp đỡ tôi là họ vô cùng kiên định và kiên tín Sư phụ và Đại Pháp, hình thành trường chính niệm cường đại. Một số đồng tu biểu lộ ra rất tự nhiên, tựa như đó là trạng thái vốn có của họ. Đồng tu bảo tôi: “Hết thấy mọi thứ nguyên là từ Sư phụ và Đại Pháp.”

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2011/4/4/238521.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/html/articles/2011/4/17/124456.html>

Chân chính tín Sư tín Pháp sẽ không thể bị chuyển hóa

Tôi đã tìm ra chấp trước căn bản của mình

Bài viết của đệ tử Đại Pháp tại Đại lục

[MINH HUỆ 16-10-2006] Thanh tỉnh lại sau khi đi sai đường, tôi vẫn luôn tìm xem chấp trước căn bản của mình là gì. Chấp trước tìm ra được nhiều không kể xiết, [ví như] học Pháp không sâu, tâm cầu viên mãn, vị tư vị ngã, cầu an dật, tâm hiển thị, tâm làm việc, v.v.. Nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy mình tìm không ra chấp trước căn bản, và luôn có một nguyên nhân cốt lõi là không thể đào sâu bỏ nó đi.

Vài ngày trước, tôi thấy có vài học viên vì chấp trước vào lợi chưa tổng khứ mà bị cự thế lực lợi dụng dúi vào sơ hở, khiến chấp trước của họ phình to lên, đã làm những việc mà đệ tử Đại Pháp không nên làm. Trước đây cũng có hai người về phương diện kinh tế không mấy bị tổn thất, thực sự không liên can gì đến danh, lợi, tình, của bản thân, nhưng cũng bị cự thế lực lấy đi sinh mệnh. Mặc dù tôi cũng từng suy nghĩ: “Vì sao mình lại gặp phải sự việc này? Mình phải tu [về phương diện] nào đây?” Nhưng chúng chỉ là suy nghĩ hời hợt, chứ không phải là chân chính hướng nội, cứ bị đóng cứng ở đó mà không có đề cao lên được. Bởi vậy mà

tôi phải gặp lại cùng một sự việc đến lần thứ ba, đến nỗi tính chất nghiêm trọng của sự việc hơn rất nhiều so với lần gặp thứ hai, rõ là không động đến tâm linh thì không được. Vài ngày đó, tâm lý tôi quả thực là sông biển quay lộn, cảm phần bất bình, không sao hiểu được vì đâu mà trong học viên Đại Pháp lại có loại người như vậy! Hạ quyết tâm không giao thiệp với loại người này. Tuy nhiên, tôi cũng ráng sức để tìm ra chấp trước của bản thân. Kể từ sau khi mất việc làm, kinh tế không giống như trước kia mà tiêu tiền phóng khoáng, tôi [bắt đầu] coi trọng lợi ích, ghét cái ác như kẻ thù, không hề có tâm từ bi khoan dung, nhưng đây chỉ là chút ít chấp trước bề mặt, còn lý do thâm sâu hơn thì không nhìn ra.

Trong những ngày này, trong đầu não tôi lúc nào cũng vang vọng một câu nói: “Họ có tin Sư phụ không?” câu nói này cứ liên tục vang vọng bên tai không dứt. Đến một ngày, tôi đột nhiên giật mình lóe lên một suy nghĩ: Câu nói “Họ có tin Sư phụ không? không phải là hướng vào những học viên kia, mà như thể phát từ một không gian vũ trụ mệnh mông bao la xa xôi, đánh thẳng vào nơi sâu thẳm trong sinh mệnh tôi mà chất vấn tôi.

Như thể là bức tường chắn trước mặt tôi đã sụp đổ, tôi chợt hiểu: tôi đã tìm ra chấp trước căn bản của mình, đúng là nó rồi! Nó ngáng trở tôi, can nhiễu tôi, khiến tôi không thể chính tín chính ngộ, không thể trở thành một đệ tử Đại Pháp đạt tiêu chuẩn. Nó biểu hiện trên mọi phương diện. Đơn cử một ví dụ, có học viên khi bị cự thế lực bức hại nghiêm trọng bằng hình thức “ngiệp bệnh”, họ ngoài miệng không thừa nhận an bài của cự thế lực, không thừa nhận đây là bệnh, nhưng về hành vi thì lại đối đãi với bản thân như thể làm một bệnh nhân. Cho dù chia sẻ với họ dựa trên Pháp ra sao, thì họ cũng đề cao không được, cuối cùng đã bị cự thế lực tà ác hủy mất nhục thân. Mỗi khi cùng học viên nói đến chuyện này, cuối cùng tôi luôn nói thêm một câu: “Chúng ta nói về người khác thì dễ, nhưng có thể khi bản thân vượt quan, thì có lẽ cũng không dễ dàng mà vượt qua được.” Mỗi khi tôi nói xong những lời này thì cảm giác như thể không phải là mình đã nói, dường như là vì khiêm tốn mà nói thế. Đó có phải là chân ngã không? Không phải! Tại sao tôi lại có thể nói những lời này được? Chúng ta chân chính tín Sư tín Pháp thì làm sao chúng ta lại không thể vượt quan được chứ?

Sư phụ giảng:

“Bài ‘người tốt’ không nói nhiều [nhưng] làm rõ một [đạo] lý. Chính niệm kiên cố không thể phá đối với chân lý vũ trụ là cấu thành nên thể kim cương vững như đá tảng của đệ tử Đại Pháp lương thiện, làm run sợ hết thảy tà ác,

ánh sáng chân lý phóng ra làm hết thấy những nhân tố tư tưởng bất chính của các sinh mệnh phải giải thể. Có chính niệm mạnh bao nhiêu, thì có uy lực lớn bấy nhiêu. Các đệ tử Đại Pháp thật sự từ người thường mà bước ra.”
(Cũng một đôi lời, Tinh Tấn Yêu Chỉ 2)

Khi chúng ta chân chính tín Sư tín Pháp, thì liệu chúng ta có thể tà ngộ ư? Chúng ta có thể [bị] “chuyển hóa” sao? Chúng ta sẽ thỏa hiệp với tà ác à? Chúng ta có thể không vượt quan được không? Chúng ta có thể không buông bỏ được chấp trước sao? Chắc chắn không hề có chuyện đó!

Tôi xin phép trích một đoạn Pháp của Sư phụ để chúng ta cùng khích lệ lẫn nhau:

“Do đó đã là một người tu luyện mà giảng, có thể kiên định bản thân, có thể có được chính niệm kiên định không gì có thể lay động được, đó mới thật là xuất sắc. Như kim cương, vững như bàn thạch, không ai lay động nổi, tà ác thấy thế đều thấy sợ. Nếu thật sự có thể khi khó nạn trước mặt mà niệm đầu rất chính, khi bức hại tà ác ở trước mặt, khi can nhiễu ở trước mặt, chư vị nói một câu [với] chính niệm kiên định liền có thể khiến tà ác lập tức giải thể, (vỗ tay) liền có thể khiến những ai bị tà ác lợi dụng phải cúi đầu đào tẩu, liền khiến bức hại mà tà ác nhắm vào chư vị [phải tan đi như] khói tiêu mây tản, liền khiến can nhiễu mà tà ác nhắm vào chư vị tiêu mất không còn tung tích. Chính một niệm chính tín này, ai có thể giữ vững chính niệm này, ai có thể đi đến cuối cùng, thì người đó có thể thành vị Thần vĩ đại được tạo ra trong Đại Pháp. (vỗ tay thời gian lâu)” **(Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế miền Tây Mỹ quốc [2005])**

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/10/16/140155.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/10/27/79371.html>

Bạn có tín Sư 100% không? Tôi đã tìm thấy chấp trước căn bản của mình

[MINH HUỆ 04-11-2006] Các đồng tu biết tôi đều nói rằng họ có thể cảm thấy sự kiên định tin tưởng vững chắc của tôi với Đại Pháp. Những người chưa quyết tâm tu luyện cũng trở nên vững tin hơn sau khi nói chuyện với tôi. Tuy nhiên, gần đây

sự kiên tín của tôi dường như bị dao động. Đôi khi một ý nghĩ xuất hiện trong đầu tôi: “Mình có thể tu luyện đến cuối cùng chăng? Sư phụ có thể thực sự đưa mình trở về sao?” Ý nghĩ ấy khiến tôi cảm thấy mình giống như một cây đại thụ đang bị lung lay. Nội tâm tôi bất an nhưng tôi không biết tại sao mình lại có suy nghĩ này. Tôi không ngừng tự nhắc nhở bản thân: Mình nhất định không được dao động.

Ngày khác, suy nghĩ tương tự lại xuất hiện: “Tại sao mình nên tin vào Sư phụ?”

Trong khi đang băn khoăn vì sao mình lại có ý nghĩ như vậy, tôi bắt đầu tìm lý do cho sự tin tâm của mình: “Bệnh ung thư và chứng bại liệt của mình đều biến mất sau khi mình bắt đầu tu luyện Đại Pháp. Tâm tính mình đề cao lên rất nhiều, và mình cũng không còn cảm giác lo lắng nữa. Những gì Sư phụ giảng trong sách đều hiển hiện đối với mình. Vì vậy, mình tin tưởng Sư phụ.”

Khi giảng chân tướng, tôi thường tự nhủ: “Những gì Sư phụ giảng trong sách đều linh nghiệm đối với mình. Vì vậy, mình tin vào Sư phụ, mình sẽ không từ bỏ tu luyện cho dù Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) có bức hại Pháp Luân Công.” Tuy nhiên, bây giờ tôi lại cảm thấy vô cùng không ổn. Chẳng lẽ chỉ vì những lý do này mà mình tin tưởng Sư phụ ư? Không phải vậy.

Vậy tại sao mình lại tin vào Sư phụ? Đột nhiên một ý nghĩ rõ ràng vụt qua đầu tôi: “Mình sợ bị hình thần toàn diệt.” Đúng vậy, ngay từ thời điểm bắt đầu tu luyện, mục đích của tôi không phải vì chữa bệnh, không phải vì đạt được lợi ích cá nhân nơi xã hội, và cũng không phải để được Sư phụ bảo hộ khi gặp nguy hiểm. Thay vào đó, tôi sợ mình sẽ bị hình thần toàn diệt bởi khối nghiệp lực to lớn mà tôi đã tích tụ trong những kiếp sống luân hồi của mình.

Tôi sợ mình không chịu được nỗi thống khổ khi bị hủy diệt. Trong suốt quá trình tu luyện, mỗi khi phạm sai lầm mà chưa thể quy chính bản thân ngay lập tức, tôi thường nghĩ: “Thật khủng khiếp nếu mình bị hình thần toàn diệt. Nó chắc chắn sẽ rất thống khổ!” Giờ nhìn lại, tôi mới nhận ra mục đích tu luyện của mình là để tránh bị hình thần toàn diệt.

Sau khi đọc bài viết “Tiến đến viên mãn” của Sư phụ, tôi đã nhận thức rõ hơn về chấp trước căn bản của mình. Bây giờ, tôi lại tự hỏi: “Tại sao mình tin tưởng Sư phụ?” Không vì lý do nào cả, mình chính là tin vào Sư phụ. Cuối cùng tôi nhận thấy niềm tin của tôi vào Sư phụ vào Đại Pháp trở nên vô cùng kiên định, thật sự sẽ không dao động. Dù tà ác có nói gì, tôi vẫn sẽ tin Sư phụ, tôi vẫn sẽ làm theo những gì Sư phụ yêu cầu, bởi vì đây là việc các sinh mệnh trong vũ trụ nên làm.

Cách đây không lâu, tư tưởng tôi xuất hiện một số tà niệm, bài trừ cũng không hết. Bạn trai tôi, cũng là một đồng tu, nói rằng: “Có phải em đang cố giữ điều gì đó mà không muốn buông bỏ không?” Câu hỏi của anh đã chạm đến tâm can tôi. Có thứ gì đó bên trong tôi cảm thấy thương tâm đến nỗi nó chỉ trực muốn khóc. Bây giờ, tôi biết rằng nó chính là tâm chấp trước căn bản của tôi. Nó sợ đến phát khóc vì đã bị phát hiện.

Cũng cách đây không lâu, tôi có một giấc mơ, trong đó tất cả chúng tôi đều tham gia các bài thi để kiểm tra trình độ tu luyện. Có tất cả là năm hay sáu bài thi. Sau khi nhận kết quả, chúng tôi thấy mọi người đều đạt điểm cao trong tất cả các bài thi trừ một bài. Tôi được 98 điểm ở tất cả các bài nhưng duy nhất một bài tôi chỉ đạt 71 điểm. Khi nhìn vào kết quả của các đồng tu, tôi thấy họ chỉ được 60 điểm cho bài thi đó. Sau khi tỉnh dậy, tôi nghĩ chắc hẳn Sư phụ đang điểm hóa cho mình điều gì đó. Chắc hẳn ở phương diện tu luyện nào đó tôi vẫn chưa đạt.

Tôi nghĩ đến những bài kiểm tra được 60 điểm của các đồng tu. Bỗng nhiên, tôi ngộ ra rằng về phương diện tín Sư tín Pháp, chúng tôi vẫn chưa đạt. Trong suốt quá trình gặp khó nạn, những học viên nào có thể theo Sư phụ đi đến ngày hôm nay, ấy là bởi phương diện tín Sư tín Pháp của họ đã đạt yêu cầu. Nhưng tại những thời khắc mấu chốt mà họ vẫn không thể bước ra, thì thực tế họ cũng chỉ được hợp cách mà thôi, mà tu luyện muốn viên mãn là phải đạt 100 điểm. Tôi được 71 điểm là vì tôi đã dám bước ra làm một số việc mà người khác không dám làm để giảng chân tướng. Nhưng tại nhiều thời điểm, tôi cũng không thể thản nhiên bước ra làm, hoặc có làm cũng là vì tâm chấp trước dẫn động. Với những tâm chấp trước như vậy, làm sao tôi có thể bước đi cho tốt trên con đường tu luyện?

Sau khi tìm ra và trừ đi tâm chấp trước căn bản của mình, tôi cảm thấy mình đã đột phá được một tầng lớn. Toàn bộ cơ thể tôi dường như được chiếu rọi bởi vô hạn ánh sáng chói lọi và trở nên vô cùng nhẹ nhõm. Bây giờ, tôi biết rằng tôi chỉ cần chiếu theo yêu cầu của Sư phụ và làm tốt ba việc.

Xin vui lòng chỉ ra những điều không phù hợp.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/11/4/141622.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/12/2/80483.html>

Đàm luận về tín Sư tín Pháp

Bài viết của Đồng Chân

[MINH HUỆ 25-04-2011] Chúng ta có thể ngộ được những gì từ Pháp và có thể tu đến cảnh giới nào phụ thuộc rất lớn vào mức độ chúng ta tin tưởng Đại Pháp.

Sư phụ giảng:

“‘Ngộ’ chân chính của chúng ta, chính là nói về Pháp mà Sư phụ giảng trong quá trình chúng ta luyện công, Đạo mà sư phụ trong Đạo gia giảng, trước những ma nạn bản thân gặp phải trong quá trình tu luyện, thì có thể ngộ được rằng bản thân là người tu luyện hay không, có thể lý giải [theo Pháp] hay không, có thể tiếp thụ [Pháp] hay không, trong quá trình tu luyện có thể chiều theo Pháp mà hành xử hay không.” (**Chuyên Pháp Luân**)

Tôi hiểu “ngộ”, ở mức độ nào đó, cũng chính là “tín tâm”, chính là liệu chúng ta có thể chiều theo Pháp hay không.

Trong đoạn đầu cuốn Chuyên Pháp Luân, Sư phụ giảng:

“Ở đây chúng ta không luyện khí, không yêu [cầu] chư vị luyện gì ở tầng thấp ấy hết; chúng tôi đẩy chư vị vượt qua, để cho chư vị đạt đến trạng thái vô bệnh.”

Tuy nhiên, do ảnh hưởng của quan niệm, mỗi khi cơ thể không được thoải mái, nhiều học viên lại cho rằng đó là bệnh, hoặc họ thường dùng quan niệm của người thường để nhận định khi gặp các dạng ma nạn trong quá trình tu luyện. Ví dụ, khi gặp triệu chứng cảm mạo, họ dễ cho rằng đó là do bị ngấm nước mưa chứ không nghĩ rằng đó là tiêu trừ nghiệp lực.

Từ Pháp lý mà giảng, chúng ta đều biết rằng bất kỳ cảm giác khó chịu nào cũng đều do nghiệp lực gây ra. Làm sao mưa có thể tạo ra nghiệp lực? Nếu một người vẫn còn nhầm tưởng ma nạn của họ với triệu chứng cảm mạo do nước mưa, điều đó chứng tỏ tín tâm của họ vào Pháp vẫn chưa vững chắc.

Trước khi cuộc bức hại bắt đầu vào năm 1999, một nghiên cứu đã được tiến hành ở thành phố Bắc Kinh và tỉnh Quảng Đông với sự tham gia của hơn 10.000 học viên Pháp Luân Đại Pháp. Trong đó, các học viên được hỏi về lợi ích sức khỏe mà họ

thu được từ việc tu luyện. Có ba sự lựa chọn cho câu trả lời là: khỏi bệnh hoàn toàn, cơ bản chuyển biến tốt, và không có hiệu quả.

Nhiều học viên, kể cả những người đã tu luyện lâu năm đã chọn “cơ bản chuyển biến tốt”. “Cơ bản chuyển biến tốt” ám chỉ rằng bệnh không hoàn toàn khỏi hẳn. Những học viên này vẫn còn cho rằng họ có bệnh. Sau khi chúng ta tu luyện vài năm, Sư phụ đã giảng rằng cơ thể chúng ta hoàn toàn vô bệnh. Nhưng một số học viên vẫn cho rằng mình có bệnh, như vậy, ý niệm trong đầu họ đã rơi đến tầng thứ của người thường, và kết quả là, chính họ đã cầu cái bệnh ấy.

Trước đây nhiều học viên không thể thực sự ngộ ra Pháp lý mặc dù họ đã phải chịu nhiều khổ nạn. Hơn nữa, giai đoạn thời gian ấy yêu cầu bản thân họ phải tự mình mà ngộ. Bây giờ, trên nhiều phương diện, chúng ta không cần phải tự mình ngộ nữa bởi Sư phụ đã giải thích rất rõ ràng cho chúng ta. Chỉ cần chúng ta tin Sư tín Pháp và chiếu theo Pháp, chúng ta sẽ thấy được Pháp lý.

Sư phụ giảng trong bài “Một đòn nặng” trong **Tinh Tấn Yếu Chỉ**:

“Tôi kiến nghị là ai ai cũng đều buông tâm xuống và đọc mười lần cuốn “Tinh Tấn Yếu Chỉ” mà chư vị gọi là kinh văn.”

Bao nhiêu người trong số chúng ta đã thực hiện được điều này?

Trong thời kỳ Chính Pháp, Sư phụ giảng rằng chính niệm của chúng ta có thể giải thể toàn bộ tà ác:

“Chính niệm kiên cố không thể phá đối với chân lý vũ trụ là cấu thành nên thể kim cương vững như đá tảng của đệ tử Đại Pháp lương thiện, làm run sợ hết thảy tà ác, ánh sáng chân lý phóng ra làm hết thảy những nhân tố tư tưởng bất chính của các sinh mệnh phải giải thể.” (**Cũng một đôi lời, Tinh Tấn Yếu Chỉ II**)

Khi chúng ta không hoàn toàn tin Sư tín Pháp, **công năng** của chúng ta sẽ không thể triển khai đầy đủ. Nhiều người trong chúng ta thậm chí còn hoài nghi uy lực của chính niệm, vì thế mà không coi trọng việc phát chính niệm. Kỳ thực từ gốc rễ mà giảng, ấy là do tín Sư tín Pháp có vấn đề. Nếu Sư phụ giảng cho chúng ta rằng chính niệm là có uy lực, thì nó nhất định có uy lực.

Chính Pháp đã sắp đến bước cuối cùng. Nếu chúng ta vẫn còn ở bề mặt mà nhận thức Đại Pháp, không tĩnh tâm học Pháp, và không tin Sư tín Pháp thực sự từ bên

trong, thì chúng ta sẽ tạo thành tổn thất lớn cho sinh mệnh chính mình và cho việc cứu độ chúng sinh.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2011/4/25/239547.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/html/articles/2011/5/4/124896.html>

Tín Sư tín Pháp có thể vượt qua tốt mỗi quan nạn

[MINH HUỆ 10-9-2006] Năm nay tôi 94 tuổi, năm 1997 tôi đắc Pháp tại nhà con gái. Sau khi đắc Pháp tôi chỉ ở nhà của ba con gái. Trong nhà chỉ có mình tôi là người tu luyện Đại Pháp. Trong tu luyện gần 10 năm gần đây, tôi nhất mực không buông lơi tu luyện mặc dù bản thân không biết chữ, nhưng tôi có thể kiên trì nghe băng Sư phụ giảng Pháp, kiên trì luyện công, càng ngày càng minh bạch rất nhiều Pháp lý của Đại Pháp, gặp vấn đề đều có thể dùng Pháp yêu cầu bản thân.

Một lần, tôi có một giấc mơ, có một người chỉ một người đang đối diện tôi nói: đây là Sư phụ của ngươi (tên nói ra không phải tên của Sư phụ), ngươi hãy đi theo ông ấy. Tôi vừa nhìn người kia một cái biết luôn đó không phải Sư phụ của tôi, tôi nói với họ: “Tôi chỉ có một Sư phụ, người này không phải Sư phụ tôi, Sư phụ tôi là Đại sư Lý Hồng Chí.” Sau khi tỉnh dậy, tôi nghĩ lại lời giảng Pháp của Sư phụ: “Gặp Giác Giả của bất kể môn phái nào khác cũng không động tâm, chính là tu ở một môn. ‘Phật nào, Đạo nào, Thần nào, ma nào, đều chớ có mong động được cái tâm của tôi’, như thế nhất định có [hy] vọng sẽ thành công.” (**Chuyển Pháp Luân**) Tôi kiên định tin vào Sư phụ, không ai có thể làm tâm kiên tu Đại Pháp của tôi dao động được.

Một ngày vào năm 2004, tôi xuất hiện trạng thái tiêu nghiệp, trước ngực nổi đầy mụn mủ to, lại đỏ, sưng, còn chảy máu, vô cùng khó chịu, kéo dài cả nửa tháng vẫn không khỏi. Con gái tôi nói mụn vỡ ra thế này mà không chữa trị thì làm sao khỏi được? Thế là con tôi mua rất nhiều thuốc để bảo tôi uống, tôi nói không cần uống thuốc, mẹ là người luyện công, được Sư phụ tịnh hóa thân thể, không vấn đề gì, các con không phải lo. Vài ngày sau, có một đồng tu tới nhà thấy tình huống của tôi bảo tôi đây không phải là tiêu nghiệp mà là tà ác can nhiễu, bức hại tôi, cần dùng chính niệm thanh trừ chúng. Sau đó đồng tu dạy tôi cách phát chính niệm.

Tôi biết đó là Sư phụ thấy tôi không ngộ ra có nhân tố can nhiễu của tà ác nên an bài đồng tu tới giúp tôi. Từ đó, mỗi ngày tôi kiên trì nghe Pháp nhiều, phát chính niệm nhiều, chỉ vài ngày sau là khỏi.

Bạn bè người thân thấy sức khỏe tôi thay đổi đều cảm nhận được sự thần kỳ của Đại Pháp, đều nói “Pháp Luân Đại Pháp hảo.”

Vài ngày trước, tôi từ nhà vệ sinh đi ra không cẩn thận bị ngã, chân trái bị đè lên. Trong tâm tôi biết Sư phụ giảng pháp lý “sai biệt ở một niệm”, lúc đó tôi nói to lên: “Mình không sao”, liền có thể dần dần đứng dậy, hoạt động chân một lúc, không bị sao hết, chân chỉ bị sưng một chút. Ngày hôm sau, chân sưng giống như cái bánh mán thầu, tôi cũng không để ý tới nó, chỉ vài ngày sau là hết sưng. Tôi biết Pháp thân của Sư phụ luôn luôn che chở, bảo hộ cho tôi, gặp chuyện gì tôi cũng không sợ bởi vì tôi biết có Sư phụ có Pháp ở đó.

Tôi biết tôi có thể đủ thanh tịnh, lý trí, hiểu rõ tu luyện, là Sư phụ là do Đại Pháp ban cho. Tôi hơn 90 tuổi mới đắc Pháp, có thể tu luyện trong Pháp quả thực quá may mắn.

Các đồng tu lớn tuổi, hãy trân quý cơ duyên vạn cổ này! Chỉ cần kiên định chính niệm, tín Sư, tín Pháp là có thể vượt qua các quan. Hợp thập!

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/10/9/139480.html>

Chúng ta có tín Sư 100% không?

Bài viết của một học viên ở thành phố Trùng Khánh

[MINH HUỆ 23-9-2006] Trong quá khứ tôi từng nghĩ về ba câu hỏi: “Là đệ tử Đại Pháp, chúng ta tín Sư, nhưng chúng ta thật sự tin vào Sư phụ bao nhiêu? Chúng ta có tín Sư 100% không? Tôi tin Sư phụ được bao nhiêu? Tôi có tin 100% vào Sư phụ không?” Trong khi suy nghĩ về ba câu hỏi này, tôi nghĩ rằng sau chín năm tu luyện Đại Pháp, tâm tu luyện của mình đã vững như kim cương và tôi tin rằng mình tín Sư 100%.

Ít nhất tôi đã nghĩ như vậy cho đến một ngày gần đây, tôi gặp một đồng tu lâu năm cùng tham dự tiệc sinh nhật của một người bạn chung. Trong lúc chia sẻ với cô ấy,

chúng tôi đã nói đến việc tín Sư tín Pháp như thế nào. Tôi đề cập rằng khi đối diện với khổ nạn lớn của cuộc bức hại, nhiều người tu luyện đã tín Sư tín Pháp 100%. Tôi cũng đề cập rằng nhiều học viên vẫn đang một tay nắm Phật, còn tay kia nắm những thứ của người thường, giống như hai người tín Phật trong bài “Kim Phật”. Tôi cũng nói với cô ấy rằng khi sinh mệnh đến thế gian này, chúng ta chắc chắn sẽ chết vào một ngày nào đó, và điều tồi tệ nhất là một số người sẽ chết sớm hơn. Ngay lúc đó, cô ấy bình tĩnh nói: “Không. Nếu bạn tín Sư thì không có gì sẽ xảy ra.”

Những từ đơn giản này đã khiến tôi chấn động thật sự. Đó là phản ánh chân thật trạng thái tu luyện của cô ấy, cũng là phản ánh sự tín Sư 100% của cô. Tại sao tôi lại nghĩ cái chết là điều tồi tệ nhất thay vì nghĩ rằng sẽ không có gì xảy ra nếu tôi hoàn toàn tin vào Sư phụ? Đột nhiên tôi nhận ra rằng mình đã không thật sự tín Sư 100%. Mặc dù dường như trên bề mặt tôi tín Sư, nhưng thật ra đó chính là nhân tâm của mình bị phơi bày. Mặc dù dường như tôi đã vứt bỏ chấp trước sinh tử, nhưng thật ra đó chính là chấp trước hiển thị mình là một “anh hùng”. Thật sự là tôi vẫn dùng những quan niệm hình thành từ khi sinh ra để nhìn nhận vấn đề thay vì dùng tiêu chuẩn của một đệ tử Đại Pháp chân chính để đo lường sự việc.

Sư phụ đã ban cho chúng ta những năng lực siêu thường và thần thông như trong bài giảng “Chính niệm của đệ tử Đại Pháp có uy lực” xuất bản vào đầu năm 2001. Tại sao đến tận bây giờ, chúng ta vẫn không mạnh mẽ như những vị Thần? Tại sao có nhiều học viên vẫn đang bị bức hại? Đây là vì chúng ta không tín Sư 100%. Nó cũng là vì chúng ta không muốn thật sự thừa nhận những năng lực siêu thường và thần thông mà Sư phụ ban cho chúng ta và chúng ta không đủ thần niệm nên phần thần không khởi lên được. Khi cuộc bức hại xảy ra, nếu tâm chúng ta không động, có thể bảo trì bình tĩnh tường hòa, có thể nghĩ tới Sư phụ trước tiên, chúng ta có thể hoàn toàn sử dụng thần thông mà Sư phụ ban cho. Nếu chúng ta dùng thần niệm của người tu luyện thay vì dùng quan niệm, nhân tâm của người thường thì cuộc bức hại sẽ bị Sư phụ hóa giải. Sau đó, vở kịch tà ác này sẽ không tiếp tục đến tận hôm nay. Điều đó là sự phản ánh chân thật rằng chúng ta tín Sư 100%.

Sau chia sẻ ngắn gọn với học viên này, nhận thức của tôi đã đề cao, và cảnh giới cũng thăng hoa. Đúng, là một học viên tinh tấn, bất cứ khi nào đối diện với bất kỳ việc gì, vấn đề nào, hay can nhiễu hoặc khổ nạn nào, chúng ta cần phải tín Sư 100%. Chúng ta nên dùng Pháp để đo lường mỗi ý niệm và dùng Pháp để đo lường mỗi hành vi và lời nói để phù hợp với Pháp tại các tầng thứ khác nhau. Nếu chúng

ta thật sự kiên định chính niệm và bỏ đi những chấp trước người thường cùng những quan niệm và tự tư, và nếu chúng ta có thể dùng thần thông mà Sư phụ ban cho, chắc chắn chúng ta sẽ thấy:

“... ‘liễu ám hoa minh hựu nhất thôn’!” (**Chuyển Pháp Luân**)

Bất kỳ vấn đề, can nhiễu hay khổ nạn nào mà chúng ta đối mặt, chúng đều là những cơ hội để chúng ta hoàn thiện và đề cao. Tín tâm vững như bàn thạch của Đệ tử Đại Pháp đến từ đâu? Chính là đến từ tín Sư 100%. Khi các học viên đủ kiên định, và khi họ thật sự hành xử theo lời của Sư phụ và những tiêu chuẩn của Pháp, thì họ thật sự trở thành người đang trên con đường của Thần, thực sự trở thành Thần.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/9/23/138392.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/10/7/78722.html>

Chỉ cần tín Sư tín Pháp, không có quan nạn nào không thể đột phá

Bài viết của đệ tử Đại Pháp Trung Quốc Đại lục

[MINH HUỆ 05-06-2016] Tôi là một giáo viên đã về hưu, là đệ tử lâu năm bắt đầu tu luyện Pháp Luân Đại Pháp trước 20 tháng 7 năm 1999. Trải qua chặng đường tu luyện cho đến hôm nay, điều tôi thể hội sâu sắc nhất là: chỉ cần tín Sư tín Pháp, thì không có quan nào, nạn nào là không thể vượt qua.

Tháng 4 năm 2002, tôi và vài đồng tu phát tài liệu bị bức hại. Sau đó chồng tôi không cho tôi tiếp xúc với Đại Pháp, chỉ cần tôi học Đại Pháp, ông ấy liền chửi mắng tôi, sau đó còn lớn tiếng đòi ly hôn. Lúc đó tôi rất sợ, sợ mất gia đình, càng sợ mất Đại Pháp. Trong tình huống đó, tôi chỉ lén lút học Đại Pháp, làm các việc chứng thực Đại Pháp.

Nhớ lại sau khi bức hại, lần đầu khi chồng tôi không có nhà, buổi tối tôi ra ngoài phát tài liệu, lúc đó mang theo số tài liệu mà tay run lên rất mạnh, trong tâm tôi nhắc nhở bản thân, không có gì phải sợ, mình chỉ cần tín Sư tín Pháp, không có gì là không vượt qua được, lần này mình cần phải qua quan này. Cứ như thế tôi mang tài liệu ra khỏi nhà, sau đó phát hết hai tờ, ba tờ... phát xong 20 tờ thì tâm tôi bình

tĩnh trở lại, tay cũng không còn run nữa, tim cũng không đập thành thịch nữa. Thế là tôi đã đột phá quan phát tài liệu, sau đó chỉ cần chồng tôi không ở nhà, tôi lại mang tài liệu đi ra ngoài phát.

Sau khi bị bức hại, thân thể tôi không được như trước, huyết áp lại tăng cao, bàn chân sưng lên, tôi giấu chồng học Pháp thật nhiều, khi đi làm chỉ cần có thời gian là tôi liền nhắm Pháp, nhắm “Hồng Ngâm” của Sư phụ. Có một lần sau khi nhắm hết xong Pháp, ngồi trên ghế cảm thấy phần trước và sau của não mở ra rồi hợp lại, ngay sau đó là phần trái và phải mở ra rồi hợp lại, tốc độ nhanh tới mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. Từ đó về sau huyết áp của tôi không lên cao nữa, bàn chân cũng không bị sưng nữa. Tôi vô cùng vui mừng, là Sư phụ đã giúp tôi vứt bỏ những thứ đó, lúc đó tôi vui mừng tới mức không cầm được nước mắt. Trong tâm tôi thầm nói cảm ơn Sư phụ! Cảm ơn Sư phụ, thấy tôi rơi nước mắt, đồng nghiệp hỏi: “Sao vậy?” Tôi nói ‘Không có gì, không có gì!’ Sau đó không lâu tôi đã đột phá quan sợ chồng biết mình học Pháp.

Năm 2008, nhà tôi thành lập điểm tài liệu, tôi học cách tải từ trên mạng xuống làm các tài liệu chân tướng, lúc mới đầu tôi không để chồng biết tôi làm tài liệu chân tướng. Sau này khi chồng tôi tìm đồ, phát hiện máy in của tôi, ông ấy làm âm lên, lại lớn tiếng đòi ly hôn, trong tâm tôi rất bình tĩnh, nói với ông ấy: “Tôi nhất định phải làm tài liệu, hơn nữa nhất định làm tới nơi tới chốn, ông thấy rồi đó, sau bức hại, thân thể tôi cứ mãi không khỏe, nhưng sau khi học Đại Pháp, sức khỏe tôi chẳng phải đã tốt lên sao? Nếu tôi không học Đại Pháp, sức khỏe tôi có được thế này không? Bàn chân sưng liệu có thể không trị mà khỏi không? Những điều này ông đều đã chứng kiến, nếu ông vẫn muốn ly hôn thì được thôi.” Chồng tôi vừa thấy vậy kinh sợ cũng không nói gì, đành phải coi như xong chuyện. Từ đó về sau, không quản tôi nữa. Sau đó tôi còn học cách ghi đĩa CD.

Trước khi diễn ra đại hội lần thứ 18 của đảng, công an địa phương thông báo cho chồng tôi, nói rằng Ủy ban Chính trị Pháp luật và Phòng 610 muốn tới nhà tôi tìm tôi. Sau khi chồng tôi về nhà thì kể với tôi. Tôi nói: “Kiên quyết không để họ tới.” Chồng tôi trả lời: “Họ muốn tới, bảo bà ở nhà đợi, bà làm sao kiểm soát được?” Tôi nói: “Tôi khẳng định có thể kiểm soát họ, tôi nhất định không để họ tới. Bởi vì tôi có Sư phụ.” Chồng tôi bảo: “Để xem bà có bản lĩnh gì.” Tôi nói: “Tôi có khả năng không cho họ tới.” Sau khi ăn sáng xong, tôi mang đĩa CD và tài liệu chân tướng đi, ăn trưa xong, buổi chiều lại ra ngoài phát. Cứ như thế đến đại

hội lần thứ 18 của tà đảng kết thúc, Cục an ninh và Phòng 610 vẫn không đến. Từ đó trở đi, khi gặp phải tình huống như vậy, chồng tôi cũng không còn lo lắng nữa.

Tháng 1 năm 2010, năm đồng tu ở địa phương chúng tôi bị bức hại, sau đó bị giam giữ phi pháp trong trại lao động. Trong thời gian đó chúng tôi mang tài liệu tiết lộ chân tướng phát hết khu thị trấn của huyện hai lần. Cục trưởng cục công an gọi chồng tôi đến la mắng một trận, nói về các việc Pháp Luân Công có liên quan tới tôi, rằng đều do tôi chỉ đạo làm. Hơn nữa còn thu hồi lại máy tính mà cục công an đã cấp cho chồng tôi, bắt chồng tôi ở đó làm kiểm tra, về nhà chồng tôi làm âm lên. Tôi nói: “Tôi tuyệt đối không để họ lục soát nhà, mọi đồ vật trong nhà tôi đều là để chứng thực Đại Pháp, là để cứu độ chúng sinh, họ không đáng được lục soát nhà tôi, trong nhà có Sư phụ và thân hộ Pháp quán, họ chỉ là nói xạo vậy thôi, họ không thể bước vào nhà của tôi được.” Rồi an ủi chồng tôi: “Không phải sợ, yên tâm đi.” Và việc đó cũng đã không xảy ra.

Mùa đông năm ngoái, tôi đi lên thành phố, lúc trở về đi xe buýt có mang theo sách và lịch treo tường về chân tướng, tới một đoạn đường bị cảnh sát giao thông ngăn lại, kiểm tra các mặt trước sau xe, một cảnh sát đứng ở cửa xe buýt nhìn một lúc rồi lên xe. Lúc đó trong tâm tôi rất bình tĩnh, trong tâm gọi Sư phụ hai lần, đặt túi và mũ lên lịch, trong tâm nghĩ không để cho cảnh sát thấy, cảnh sát đi từ đầu tới cuối xe, tới chỗ tôi thì ngay cả nhìn cũng chẳng nhìn rồi xuống xe. Tôi thở phào. Lúc đó lại một cảnh sát nữa đến, vẫn theo cách cũ là đầu tiên đứng ở cửa xe nhìn, sau đó lên xe, trong tâm tôi lại gọi Sư phụ hai lần. Cảnh sát lại tới chỗ tôi, cũng chẳng hề xem xét gì rồi xuống xe, và cho xe buýt chạy tiếp.

Chỉ cần chúng ta tín Sư tín Pháp, thực tu bản thân, làm tốt **ba việc**, thì không có quan và nạn nào không thể đột phá. Đây là thể hội của cá nhân tôi, nếu như có phương diện nào không phù hợp với Đại Pháp, kính mong đồng tu góp ý.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2016/6/5/329575.html>

Kiên định vào Đại Pháp là căn bản của hết thảy

[MINH HUỆ 8-9-2016] Gần đây, một đồng tu nói rằng, có một đồng tu lâu năm khi đọc được một dự ngôn tiêu cực về thời nay trong kinh văn Phật giáo thì rất nghi hoặc. Nhưng anh ấy cũng không biết phải giải thích như thế nào đối với người học viên lâu năm này. Tôi nghe xong thấy thực sự rất giật mình, một học viên lâu năm, đã đi đến ngày hôm nay, đối với một vấn đề như thế mà còn có nghi hoặc thì đây thực sự không phải là một vấn đề đơn giản. Nhớ đến bản thân mình trước đây đã từng gặp qua một số sự tình tương tự, tôi có một số nhìn nhận như sau:

Khi cẩn thận phân tích, đối với việc không kiên định vào Đại Pháp, tôi cho rằng có hai nguyên nhân: Một là tu luyện không đủ tinh tấn, nhận thức không rõ ràng, không đầy đủ về sự thù thắng và vĩ đại của Đại Pháp. Còn có một nguyên nhân nữa chính là tư tâm, một mặt cảm thấy Đại Pháp là tốt, nhưng khi ở trong bức hại lại nghĩ rằng, ngộ nhỡ đi sai thì hết thảy những gì mình đang có đều sẽ bị mất hết, không dám xả bỏ hết thảy những gì của bản thân để đồng hóa với Đại Pháp. Đối với nguyên nhân thứ hai này, tôi đã chứng kiến một số học viên rất khá tu luyện trước ngày 20 tháng 7 năm 1999 mắc phải, chính là không chịu vứt bỏ chấp trước của bản thân, trong khi bị bức hại, hoặc đi sang tà ngộ hoặc sinh ra những hoài nghi đối với Đại Pháp. Toàn bộ vũ trụ đang trong Chính Pháp, cho dù là tầng thứ nguyên lai cao hay thấp thì thái độ đối với Đại Pháp mới là điều quan trọng nhất. Cụ thể lực chính là bởi vì không chịu buông bỏ chấp trước của mình nên muốn thao túng Chính Pháp mà bị đào thải. Nếu không thể dùng tâm thái thuận tịnh nhất để đối đãi với Đại Pháp thì cũng là nguy hiểm.

Tôi nhớ lại tình huống tu luyện trước ngày 20 tháng 7 năm 1999. Sư phụ đã giảng pháp lý “Hòa tan trong Pháp”:

“Một cá nhân hòa tan vào một Pháp lớn như thế này, tôi lấy một ví dụ, giống như một lò luyện thép, nếu vứt xuống một mùn cưa hoặc một mẫu mạt gỗ, trong nháy mắt chư vị sẽ không còn thấy bóng dáng nó đâu nữa.” **(Giảng Pháp tại Pháp hội Thụy Sĩ)**

Lúc ấy, khi cùng với các đồng tu giao lưu chia sẻ, tôi nhận thấy có đồng tu là dùng một loại phương thức tu như thế này: Từ trong biển lớn, múc lên một thùng nước rồi chậm rãi tẩy rửa bản thân, chứ không phải là bản thân nhảy vào trong biển lớn, hòa mình vào trong đó. Như thế không chỉ tu chậm mà còn có tư tâm, không đồng

hóa vô điều kiện với Đại Pháp. Nhảy vào trong biển lớn, dung nhập thành một thể thì những vết bẩn trên thân sẽ tự nhiên được tẩy tịnh, không còn sót lại chút gì. Lịch sử ngày nay đã đi đến thời điểm vũ trụ mới thay thế vũ trụ cũ, hết thấy những nhân tố không còn tinh khiết của vũ trụ cũ đều không thể dẫn nhập vào vũ trụ mới. Kiên định vào Đại Pháp, theo hiểu biết của tôi chính là việc có thể đồng hóa vô điều kiện với Đại Pháp hay không. Chỉ có như vậy mới có thể theo kịp được tiến trình Chính Pháp, mới có thể tu được đến đích. Nếu không như thế thì hoặc sớm, hoặc muộn cũng sẽ ly khai khỏi Đại Pháp. Trước đây tôi có biết một đồng tu khác, vì không theo kịp tiến trình Chính Pháp nên khiến khoảng cách càng ngày càng xa, đến nỗi cảm thấy đã rất khó để quay trở lại, thậm chí không còn tin tưởng vào Đại Pháp nữa. Những bài học kinh nghiệm đã có rất nhiều, chúng ta nhất định phải cảnh giác và tỉnh ngộ tại phương diện này.

Có đồng tu thường xuyên tiếp nhận được một số tín tức xấu cũng phải tĩnh tâm, suy xét lại bản thân mình xem có phải tại phương diện đó có nhận thức không rõ ràng hay không, nếu không thì vì sao mà những thứ ấy luôn nhắm vào điểm yếu và sự nghi hoặc của bạn mà đến. Trong tu luyện sẽ gặp các loại ma nạn, can nhiễu, chúng ta có thể vượt qua được chính là vì chúng ta có chính tín đối với Sư phụ và Đại Pháp. Trên con đường tu luyện, chúng ta kiên định chính tín thì có thể đi được đến bước cuối cùng, theo sát tiến trình Chính Pháp của Sư phụ thì sẽ càng đi càng thanh tịnh, càng đi càng kiên định.

Trước khi bước vào tu luyện Đại Pháp, bản thân tôi luôn luôn tìm kiếm ý nghĩa thực sự của đời người trong vũ trụ. Sau khi tìm hiểu về đủ loại triết học, khí công và văn hóa truyền thống ở cả trong và ngoài nước. Ở vào thời điểm cảm thấy tiếc nuối và thất vọng vì không tìm được chân pháp và minh sư, tôi đã may mắn gặp được Pháp Luân Đại Pháp. Tôi đã nhìn thấy cuốn sách “Chuyển Pháp Luân” ở trong một hiệu sách. Khi lần đầu tiên nhìn thấy cuốn sách này, tôi thực sự có cảm giác chấn động khắp toàn thân thể giống như Sư phụ đã từng giảng qua, phi thường mạnh mẽ. Phản ánh ra tư tưởng bề mặt là phi thường kinh ngạc, ở nơi này mà lại có một cuốn kỳ thư như vậy. Ngay sau khi mua cuốn sách về, tôi đã đọc một mạch mười mấy tiếng xong cuốn sách. Loại cảm giác này thật khó dùng lời mà nói được. Bao nhiêu chỗ mê trong thiên cổ, những vấn đề mà giới khí công, giới tu luyện giảng không rõ ràng, không minh bạch, hết thấy những vấn đề đề cập đến trong tu luyện thì trong sách đều giảng ra rất rõ ràng. Một người muốn tu luyện, có được cuốn sách này thì đã là có sẵn hết thấy, vấn đề còn lại chính là dùng mãnh tinh tấn thực tu.

Còn nhớ thời điểm năm 1998, gần như cả kỳ nghỉ đông, tôi đều đi hồng Pháp cùng với đồng tu, khoảng thời gian đó, trạng thái tu luyện vô cùng tinh tấn. Có một lần vào buổi tối, lúc đã tọa luyện tĩnh công tập thể, tôi rõ ràng cảm nhận thấy cảnh tượng lúc mình ở thế giới thiên quốc chuẩn bị hạ thế đắc Pháp. Có lẽ lúc ấy là Sư phụ đi đến tầng thứ cảnh giới đó của tôi, Pháp thân quý ở trên đỉnh tháp phát quang lấp lánh. Lúc ấy, có một âm thanh đang nói trong tâm tôi: “muốn đắc được ông thì phải chịu vô số khổ nạn.” Tôi không một chút do dự tháo mũ ngọc ở trên đầu và ném xuống đất. Điều này có nghĩa là tôi quyết định đời sau sẽ đến nhân gian. Lúc ấy, một vị nữ thần ở bên cạnh hốt hoảng nhìn tôi và nói: “Ông điên rồi sao?” Bởi vì xuống thế gian trong mê, nếu như không thể thành công mà quay trở về được thì sẽ vĩnh viễn không có cơ hội quay trở về nữa. Trong toàn bộ quá trình đã tọa, nước mắt tôi không ngừng rơi xuống. Chúng ta trải qua ngàn vạn năm luân hồi chuyển thế, gặp phải ngàn vạn thống khổ và nguy hiểm, đợi được đến ngày Sư phụ từ bi hồng truyền Đại Pháp thật không dễ dàng, tất cả cũng đều là vì để đắc Đại Pháp, sao còn có thể không kiên định vào Đại Pháp, sao có thể để mất đi cơ duyên vĩnh viễn không lại có nữa đây.

Có một đồng tu đã từng nói với tôi, ngay sau ngày 20 tháng 7 năm 1999, có một nữ học viên vừa mới bước vào tu luyện, có căn cơ rất tốt. mới tu luyện chưa lâu thì đã xuất ra rất nhiều công năng, thiên mục cũng đã khai mở đến tầng thứ tương đối cao, nhưng ở vào thời điểm truyền thông tùy tiện vu khống, nói xấu Đại Pháp thì học viên này lại nghe và tin theo những lời ấy, còn sinh ra sự nghi ngờ đối với Sư phụ, không tu luyện nữa. Cô ấy nói rằng, thật đúng là linh nghiệm, vừa mới nói không tu luyện nữa thì đã nhìn thấy Pháp Luân từ trong cơ thể bay đi mất. Tu luyện chính là phải sáng suốt, biết suy xét, có Phật thì có ma. Ma chẳng phải là tìm đủ mọi cách muốn phá hoại tâm kiên định tu Phật của người tu luyện sao?

Trước đây tôi cũng đã từng gặp học viên này, cảm thấy cô ấy rất lương thiện, căn cơ rất tốt, nhưng đáng tiếc là sau này mãi vẫn không có điều kiện gặp lại. Nếu như vì thế mà mất đi cơ duyên thì sẽ khiến người ta phải đau lòng biết bao. Còn có một học viên, dù bị bức hại trong tù mấy năm liền cũng không chịu khuất phục, nhưng sau khi được ra ngoài thì vì sự can nhiễu của môi trường xung quanh mà không học Pháp, cuối cùng tự bỏ sang tu pháp môn khác. Nguyên nhân chính là, nhìn thấy những học viên chịu khuất phục trong bức hại. Về sau, học viên này lại quay trở lại tu luyện Đại Pháp nhưng khi nhìn vào những thương tổn mà họ mang đến cho mình, thì tự cho rằng như vậy đối với bản thân mình là bất công mà từ bỏ [không tu nữa].

Trong giảng Pháp trước đây Sư phụ đã nhiều lần giảng rằng, kiên định vào Đại Pháp là cực kỳ quan trọng. Sự kiên định vào Đại Pháp là đến từ nhận thức lý tính và sáng suốt, đến từ chính ngộ thu được trong quá trình thực tu. Đệ tử chân tu trong quá trình thực tu, trong quá trình tinh tấn thì tầng tầng pháp lý sẽ thực sự triển hiện xuất lai. Bản thân sẽ cảm nhận rõ ràng được sự đề cao thực sự, rất nhiều chấp trước sẽ ly khai khỏi bản thân càng ngày càng xa, cảnh giới tư tưởng của bản thân sẽ càng ngày càng cách xa cảnh giới tư tưởng của người thường, học viên tu khi bị giam giữ cũng sẽ có được hết thấy thể nghiệm như vậy. Hết thấy những điều đó sẽ không ngừng gia tăng tín niệm tu luyện và sự kiên định của bản thân đối với Đại Pháp.

Điều đệ tử Đại Pháp thời kỳ Chính Pháp phải đối mặt chính là những dụ dỗ mê hoặc và lừa gạt của đoàn thể tà ác cuối cùng và các loại khảo nghiệm phá hoại của cự thế lực. Không chịu vứt bỏ chấp trước hay những sơ hở về tâm tính sẽ đều bị cự thế lực gia tăng phóng đại, trở thành cái cớ để bức hại. Nếu như có nhận thức không rõ ràng về phương diện kiên định vào Đại Pháp thì cự thế lực sẽ không ngừng tạo ra những giả tướng, làm cho giống như bị tự tâm sinh ma vậy, cuối cùng bản thân sẽ không thể tự thoát ra được mà đánh mất cơ duyên. Đệ tử lâu năm ở trên đối với một dự ngôn tiêu cực trong kinh văn Phật giáo thì rất nghi hoặc, đây đã là vấn đề kiên định đối với Đại Pháp, nên cần phải cẩn thận suy nghĩ. Trong cự vũ trụ có lý tương sinh tương khắc, có dự ngôn chính diện thì cũng có thể có một số dự ngôn tiêu cực đến để can nhiễu. Nếu như chấp trước vào nó, thì chẳng phải là giống như làm cho nó nghe có vẻ “chính xác” hơn, khiến cho một số người mang theo tâm chấp trước sẽ thấy dự ngôn tiêu cực ấy càng “chính xác” hơn sao? Chẳng lẽ vì thế mà phủ định con đường đi của mình, phớt lờ đi lời kêu gọi của bản tính sinh mệnh sao? Một khi tâm không thể dùng Pháp để quy chính thì sẽ rất dễ bị ma dẫn nhập mà lạc lối. Hết thấy đều do tâm sinh ra, hết thấy những điều này ở trước mặt người kiên tu đều là không khởi được bất kể tác dụng gì. Nếu bạn đã không còn chấp trước ở phương diện này thì sẽ không có nhân tố ở phương diện đó đến can nhiễu bạn, hết thấy sự diễn hóa của giả tướng cũng sẽ lập tức kết thúc.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/9/8/137373.html>

Khi gặp nguy nan nghĩ tới cầu Sư phụ giúp đỡ

Bài viết của Tiểu Tịnh, đệ tử Đại Pháp tại Đại lục

[MINH HUỆ 8-8-2006] Tôi thường đọc trên mạng chia sẻ của các bạn đồng tu về vấn đề tín Sư tín Pháp, chia sẻ đều vô cùng sâu sắc. Tôi nhớ một số việc phát sinh gần đây, muốn giao lưu chia sẻ cùng các bạn đồng tu.

Tôi luôn làm ba việc mà Sư phụ yêu cầu, nhiều lần ra vào trại giam, trại lao động cường bức nhưng tôi không lần nào bị “chuyển hóa”, nhìn thì có thể nói là vì tôi rất tin tưởng và kiên định vào Sư phụ và Pháp, trước kia tôi cũng tự cho rằng như vậy. Nhưng khi cùng các đồng tu chia sẻ, tôi mới nhận ra được vấn đề về tín Sư tín Pháp, bản thân tôi vẫn có rất nhiều chỗ hữu lậu.

Trong lúc chia sẻ, đồng tu A nói: “Tôi bất luận gặp phải chuyện rắc rối hay can nhiễu nào đó, niệm đầu tiên sẽ nghĩ đến Sư phụ, cầu xin Sư phụ gia trì Phật Pháp thần thông, thanh trừ nhân tố tà ác ẩn náu trong không gian khác, cầu Sư phụ giúp đệ tử thoát khỏi nguy hiểm, kết quả biến nguy thành an.” Đồng tu B nói: “Mỗi đồng tu sau khi bị tà ác bắt đi, liền cầu cứu Sư phụ giúp, kết quả bình an thoát khỏi nguy hiểm.”

Tôi vừa lắng nghe vừa nghĩ: “Đều là đệ tử của Sư phụ, tại sao tôi lại không thể làm được như các đồng tu? Những lần tôi bị tà ác bắt đi, tại sao tôi lại không nghĩ tới Sư phụ, cầu Sư phụ giúp đỡ? Khi hướng nội tôi mới phát hiện rằng, trong tâm tôi, vẫn chưa đặt Sư phụ và Đại Pháp ở vị trí quan trọng nhất, cũng không chân chính tín Sư tín Pháp, mấy lần bị tà ác bắt giam, đều chỉ nghĩ đây là bức hại giữa người và người, quên mất rằng bản thân là đệ tử Đại Pháp của Sư phụ, cầu xin Sư phụ giúp đỡ.”

Gốc rễ vấn đề đã được tìm thấy, tôi nhanh chóng moi nó ra, vì vậy thông thường gia cường chính niệm cho bản thân. Gặp phải bất cứ phiền phức nào đều cầu xin Sư phụ giúp đỡ, kết quả vấn đề được giải quyết rất nhanh. Một ngày trước, tôi cùng con gái đi phát tài liệu chân tướng, phát hiện cảnh sát mặc thường phục đi theo sau, niệm đầu tiên cầu Sư phụ giúp đệ tử thoát khỏi nguy hiểm, thanh trừ nhân tố tà ác, hắc thủ lặn quỷ khổng chế hai người đó. Nhờ có sự giúp đỡ của Sư phụ, chúng tôi nhanh chóng tìm được một nơi để ẩn náu và đã bình an. Từ trong tâm tôi cảm tạ Sư phụ, nếu như không có Sư phụ cứu giúp, thì tôi có thể đã bị tà ác hắc thủ

bắt đi. Hai người đàn ông mặc thường phục cao lớn vạm vỡ chỉ cách chúng tôi hơn 10 mét, thật quá nguy hiểm!

Tôi nghĩ vấn đề này đối với mỗi cá nhân đệ tử Đại Pháp đều rất quan trọng, nếu thông thường mỗi ý niệm của chúng ta đều nằm trong Pháp, tín Sư tín Pháp, thì khi xuất hiện bất cứ phiền phức nào đều có thể dễ dàng giải quyết, hóa nguy thành an, giảm thiểu tổn thất và những phiền phức không đáng có.

Có chỗ nào không đúng, mong các đồng tu chỉ rõ.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/8/8/135002.html>

Cũng đàm luận về tín Sư

Bài viết của Chân Như

[MINH HUỆ 10-7-2006] Tôi đọc *Tuần báo Minh Huệ* số 230, có một bài viết về “Tín Sư” của một đệ tử Đại Pháp ở Hà Bắc, khiến tôi vô cùng xúc động, đồng tu viết: “Khi Sư phụ giảng về trường luyện công, [Ngài] có giảng một câu: ‘Các Pháp thân của tôi ngồi thành một vòng tròn’. Tất nhiên là chúng ta tin vào Pháp của Sư phụ, mỗi câu Sư phụ giảng ra đều là chân lý. Nhưng hiện tại tôi phát hiện ra rằng sự tin ấy chỉ là biểu hiện ở bề mặt, chẳng qua chỉ là Sư phụ giảng ra cho chúng ta điều gì đó, mà chúng ta đã biết nó, còn tín một cách chân chính thì chính là thể hiện cảnh giới, là phải tu mới có được. Tại trường luyện công, [các] Pháp thân của Sư phụ ngồi thành một vòng tròn, chúng ta hãy tự hỏi bản thân: “Mình có thực sự tin rằng có Pháp thân của Sư phụ ngồi thành một vòng tròn không? Có thực sự nghĩ rằng Pháp thân của Sư phụ luôn ở phía sau thân của mỗi học viên không? Có đúng thực sự là có một người vừa cao vừa lớn luôn luôn ở sau lưng bảo hộ tôi không?”

Bài chia sẻ của đồng tu khiến tôi nhớ lại những gì mà bản thân tôi đã trải qua vào một ngày mùa thu năm 2000, khi đó cuộc bức hại đang lên đến đỉnh điểm, rất nhiều đồng tu chúng tôi mỗi ngày đều vội vội vàng vàng đi chứng thực Đại Pháp, thường không màng đến việc ăn uống, chỉ mua bột sữa đậu nành, trộn với chút nước, ăn thêm vài cái bánh bao hoặc bánh mì hấp là được.

Một ngày nọ, vào buổi trưa, tôi cầm một túi bột sữa đậu cắt mở phần đầu túi, khi tôi đang đổ bột sữa đậu vào bát, thì đột nhiên trong tích tắc túi bột sữa đậu nành tuột rơi khỏi tay tôi, bột đậu bắn tung tóe lên đầy quần áo, và vương vãi đầy mặt đất. Lúc ấy tôi thấy bối rối, nhưng không nghĩ gì nhiều, liền đi làm sạch quần áo và sàn nhà. Hai ngày sau, tôi vẫn cắt bỏ túi bột sữa đậu để đổ vào bát theo cách như vậy, lần này nó lại tuột khỏi tay tôi còn nhanh hơn lần trước, tôi còn không kịp nhìn rõ, túi sữa đậu từ phía bên trái tôi mà văng ra xa tầm một đến hai mét và nằm trên mặt đất ở bên cạnh thùng nước bẩn. Lúc ấy tôi choáng váng và ngây người đứng bất động.

Lúc đó trong đầu não tức thì xuất hiện lời giảng Pháp của Sư phụ:

“Đệ tử: Xảy ra chuyện ngộ độc thức ăn thì nên làm thế nào?”

Sư phụ: [Đối với] những học viên tu luyện chân chính chúng ta thì những sự việc như thế này quá là ít.” “Có người gặp phải chuyện này, thì cái bát đó cũng đánh vỡ rồi cũng không thể lọt được vào miệng.” (Chuyển Pháp Luân Pháp giải • Trả lời câu hỏi trong buổi giảng Pháp tại Diên Cát)

Tôi đứng tại đó vừa khóc vừa nghĩ: Thừa Sư phụ! Ngài quả thực là lúc nào cũng ở bên cạnh chúng con! Tôi xúc động và cảm xúc phức tạp liền cầm túi sữa đậu lên để xem hạn sử dụng xem có quá hạn hay không, thấy rằng sắp hết hạn chứ chưa phải là quá hạn. Tôi nghĩ rằng vậy cũng không nên ăn nữa, việc gì Sư phụ cũng biết tường tận. Lúc tôi đem nó bỏ đi, thì vừa hay gặp một người có kinh nghiệm, mở ra xem và bảo rằng số bột đậu này là hàng giả, một nửa trong số đó là bột hoạt thạch.

Khi nghe thấy vậy, tâm tôi dấy lên một cảm xúc khó tả, lòng cảm ân với Sư phụ quả là không ngôn từ nào có thể biểu đạt được, điều làm tôi xúc động nhất là: “Thật sự là Sư phụ từng phút từng giây luôn ở bên chúng ta, hóa ra là Sư tôn đã vì chúng ta mà lao tâm khổ trí như vậy! Một việc nhỏ như thế mà Sư phụ cũng chăm lo cho chúng ta! Trên đời này có ai được phúc lớn như các đệ tử Đại Pháp, tôi đắm mình hạnh phúc trong Đại Pháp, đồng thời cũng thấy hổ thẹn với những hành vi bất hảo của mình.

Sau này tôi không mấy khi nói về điều này với các đồng tu, chỉ những người hay qua lại thì mới đề cập đến nó, vì lúc đó tôi vẫn chưa ổn định được tâm thái của mình, cũng sợ sinh ra tâm chấp trước, lại sợ phát triển tâm hiển thị, bản thân chỉ trầm tư im lặng mà thôi. Mặc dù mấy ngày ròng suy ngẫm, tôi cũng chỉ đơn giản là

cảm thấy biết ơn Sư phụ, quyết tâm sau này, dưới sự bảo hộ của Sư phụ mà ngày càng tinh tấn thực tu mà thôi, chứ căn bản là chưa tìm ra thiếu sót của bản thân.

Nay được bài chia sẻ “Tín Sư” của đồng tu truyền cảm hứng, lại nhớ đến sự kiện này, tôi có nhận thức mới, thấy rằng từ sâu thẳm trong thâm tâm chưa chân thành tin vào Sư phụ, chỉ dừng lại ở phương diện đạo lý, và biểu hiện bề mặt. Nhưng Sư tôn đã dùng cách cho tôi mục sở thị, để tôi sâu sắc tin rằng Sư phụ mỗi thời mỗi khắc đều bảo hộ chúng ta, vậy nên cần phải làm được: Tâm chúng ta từng thời khắc cần hướng theo Sư phụ, từng ý từng niệm đều phải dựa trên Pháp lý. Cần phải “bỏ đi những thứ biểu hiện bên ngoài, chỉ nhìn nhân tâm” thôi. Vì Sư phụ từng giây từng phút đều ở bên chúng ta, nên chúng ta có thể bày tỏ lòng tôn kính Sư tôn bằng cách chĩn chu đến từng điều nhỏ nhất trong cuộc sống của mình.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/7/10/132655.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/7/24/75865.html>

Chính lại hành động của chúng ta để vững tin vào Sư phụ và Pháp

Bài viết của một học viên tại Trung Quốc

[MINH HUỆ 2-7-2006] Là một học viên Pháp Luân Đại Pháp, tôi nghĩ điều căn bản là phải thật sự tin tưởng, thật sự tín Sư tín Pháp.

Tôi đã đọc cuốn sách quý Chuyên Pháp Luân vào năm 1996 và không thể diễn tả nổi niềm vui mà tôi cảm nhận được lúc đó. Tôi cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian. Cuối cùng tôi đã biết được ý nghĩa chân thật của cuộc sống. Tôi cảm thấy mình đã tìm kiếm được chân Pháp, và thế giới quan của tôi đã thay đổi hoàn toàn.

Trước đây tôi nhút nhát khi đứng trước đám đông, nhưng sau khi tu luyện Đại Pháp tôi đã thay đổi hoàn toàn. Tôi muốn giúp mọi người xung quanh tu luyện Đại Pháp và biết ý nghĩa của cuộc sống. Tôi tín Sư tín Pháp từ tận sâu thẳm trong tâm, và không gì có thể làm tôi nao núng.

Tôi may mắn được tham dự một buổi triển lãm nghệ thuật tổ chức ở thành phố Trường Xuân vào tháng 5 năm 1997 để kỷ niệm năm thứ năm từ lần đầu tiên Sư

phụ truyền Pháp cho công chúng. Tôi thấy xúc động trước mỗi bức tranh, mỗi bài chia sẻ kinh nghiệm tu luyện của các học viên và mỗi tác phẩm nghệ thuật. Đó là một trải nghiệm đáng nhớ và tôi đã chụp rất nhiều ảnh.

Tôi không thể quên những gì diễn ra tại buổi triển lãm. Các tác phẩm nghệ thuật và thư pháp được trưng bày ở năm phòng khác nhau. Khi đứng ở phòng 2, tôi thấy một nữ học viên không thể đi được đang được hai học viên nam hỗ trợ. Buổi triển lãm là miễn phí. Chúng tôi có thể nói cô ấy là một học viên **Pháp Luân Công** vì cô ấy đeo một phù hiệu **Pháp Luân**. Tình nguyện viên tại phòng 2 hỏi cô ấy: “Nếu là một học viên Pháp Luân Công, làm sao mà chị không thể đi được chứ?” Người nữ học viên đã bảo hai học viên nam buông cô ra, và cô đã bắt đầu đi từng bước trước mắt chúng tôi. Cô bước qua căn phòng và nhìn vào ảnh Sư phụ đang được treo trên tường. Cô làm thế hợp thập trước ảnh và nước mắt tuôn rơi. Nhiều học viên trong phòng cũng khóc và cảm tạ Sư phụ vì ơn cứu độ từ bi của Ngài.

Tên người phụ nữ là Lý Á Thanh, và cô sống ở thành phố Trường Xuân. Hai chân cô bị liệt sau khi sinh con lần thứ ba. Cô sống trong cảnh liệt nửa người trong 18 năm sau đó. Cô bắt đầu tu luyện Pháp Luân Đại Pháp vào tháng 1 năm 1997. Nhưng sau bốn tháng tu luyện, chính xác là tại thời điểm đến xem triển lãm này, cô ấy đã có thể đứng dậy và đi được.

Nhiều học viên Đại Pháp gặp nhau tại buổi triển lãm này đã quyết định đến thành phố Đại Liên vì họ nghe nói rằng Sư phụ đã đến đó. Chúng tôi đi bằng tàu lửa và cố gắng bắt kịp Sư phụ. Khi trên tàu lửa, tôi lấy ra những bức ảnh đã chụp tại buổi triển lãm nghệ thuật. Một phụ nữ ngồi trước chúng tôi cùng mẹ và con gái đã tò mò nhìn vào những bức ảnh. Người phụ nữ cảm thấy chóng mặt khi nhìn vào những bức ảnh. Cô ấy trở nên kích động và lấy sách của Sư phụ ở trên bàn, hét to rằng “những thứ bên trong cơ thể cô ấy không thể bị lấy đi.” Một đồng tu nhận ra rằng cô ấy đang bị phụ thể khống chế. Người học viên nói rằng phụ thể là rất xấu và nghiêm trọng, nhưng mọi tà ác sẽ bị tiêu diệt nếu cô ấy đi theo chính Pháp.

Cô ấy đã hiểu sự thật khi xe lửa đến trạm dừng của cô. Cô đã quyết định tu luyện Đại Pháp, tuyên bố rằng mình không muốn phụ thể. Ngay lập tức cô nôn ra và cảm thấy tốt hơn sau đó. Cô đã lấy tất cả sách của Sư phụ và hạnh phúc đi về nhà.

Tuy nhiên những điều cô nói trước đó đã làm tôi cảm động. Cô nói: “Con mắng xà đã rời đi. Nó nói với tôi trước khi rời đi rằng ‘cô không có lương tâm.’” Tôi nghĩ:

“Chẳng phải là con bạch xà [từ văn hóa dân gian truyền thống] sao? Nếu là thế thì thật là tiếc.”

Tôi đã không nhận ra những hậu quả nghiêm trọng xảy đến khi niệm bất chính này lóe lên trong đầu. Vào buổi tối, nhiều học viên vào cùng một phòng để chúng tôi có thể nói chuyện cùng nhau. Tôi nói với họ rằng tôi quyết định trở lại Trường Xuân vào sáng sớm hôm sau để học Pháp nhóm. Tôi không muốn đi tham quan vào mùa hè nữa vì tôi muốn học Pháp.

Ngay khi tôi nằm xuống, tôi thấy một cây cầu độc mộc trước mặt mình. Trên cầu là một bà lão với khuôn mặt rất độc ác và đáng sợ. Mái tóc trắng của bà ta dựng đứng lên. Bà ta duỗi hai cánh tay với ngón tay rất dài lên hai tay và đột nhiên nhảy vào trong não tôi. Tôi giật mình và ngay lập tức ngồi dậy. Tôi kể với các học viên khác việc vừa nhìn thấy. Họ nhắc nhở tôi hãy hướng nội để tìm chấp trước.

Tôi nghĩ: “Có phải mình chấp trước vào việc trở lại Trường Xuân vào sáng hôm sau như các học viên nói? Mình có chấp trước vào môi trường đó không?” Tôi từng dễ bị sợ hãi, nhưng tôi đã dũng cảm lên sau khi bắt đầu tu luyện Đại Pháp vì Đại Pháp đã ở trong tâm tôi và tôi biết Sư phụ đang bảo hộ mình. Tôi không sợ đi thậm chí khi ánh sáng trên đường lơ mờ nhạt. Tuy nhiên lần này tôi đã phần nào sợ hãi.

Tôi không thể xác định điều gì đang diễn ra, và làm sao mà bà lão có thể nhảy vào não tôi. May mắn thay, tôi có Sư phụ và Đại Pháp, nên tôi nằm xuống lại và cầu xin Sư phụ: “Sư phụ, con sợ! Xin hãy bảo hộ con!”

Tôi rơi vào giấc ngủ với suy nghĩ đó trong đầu. Sáng hôm sau tôi ngạc nhiên khi nghe thấy các học viên nói về trận sấm chớp đình tại tôi qua. Có ít nhất sáu trận sấm chớp, như thể chúng nổ ra ngay trước cửa sổ của chúng tôi. Một quả cầu lửa lớn thậm chí còn tiến vào phòng của chúng tôi. Một Pháp Luân [bánh xe Pháp] vàng từ một cuốn Chuyển Pháp Luân mà một học viên đã đặt kế bên chiếc gối của cô ấy đã rời khỏi cuốn sách và nhấn chìm quả cầu lửa. Kỳ lạ thay, tôi không thể nghe bất kỳ tiếng sấm nào. Tôi chỉ biết rằng có mưa suốt đêm hôm qua.

Tôi không thể bày tỏ bằng lời niềm tin và sự cảm kích đối với Sư phụ. Tôi biết Sư phụ đã bảo hộ tôi.

Khi trên chuyến xe lửa trở về thành phố Trường Xuân, tôi ngồi đằng sau và nhắm mắt lại để nghỉ ngơi. Đột nhiên tôi thấy bà lão mà đã tiến vào não tôi trước đây. Bà ta ở dưới một ngọn núi cao đến nỗi tôi không thể thấy đỉnh. Bà ta không còn trông

độc ác nữa. Da mặt của bà ta rũ xuống và tóc trải lên mặt. Tôi đột nhiên nhận ra ý nghĩa của lời cầu xin: “Sur phụ, hãy bảo hộ con!” Tôi không thể cầm được nước mắt! Cuối cùng tôi đã nhận ra chấp trước của mình. Con bạch xà có thể lợi dụng sự thừa nhận của tôi trong một suy nghĩ duy nhất. [*Cô ấy cảm thấy tiếc vì con bạch xà bị gỡ bỏ vào thời điểm đó.*] Thật là một niệm đầu đáng sợ! Không gì là không thể nếu chúng ta tín Sur tín Pháp! Chúng ta phải thật sự kiên định chính niệm. Nếu chúng ta có một niệm đầu bất hảo, một trận chiến chính tà sẽ xảy ra, và Sur phụ sẽ phải giải quyết vấn đề cho chúng ta. Sự vất vả của Sur phụ vượt xa sự tưởng tượng của con người.

Sau ngày 25 tháng 4 năm 1999, tôi đã phạm một sai lầm không thể quên đối với Đại Pháp. Tôi ngồi ngoài cửa nhà mình và khóc rất lâu. Tôi hồi tưởng lại mỗi chi tiết trong tu luyện và nghĩ: “Mình phải kiên định tính Sur tín Pháp. Tại sao sau đó mình lại do dự? Tại sao mình lại nghi ngờ Sur phụ?” Một ngày khác tôi ngồi cùng với một học viên khác trong một thời gian dài, người mà cũng nghĩ như tôi. Trước khi chia tay, chúng tôi đồng ý rằng phải tu luyện đến cùng, dù Pháp là thật hay không. Tôi không suy nghĩ nhiều về việc này sau đó, nhưng tôi đã không nhận ra rằng niệm đầu này là nghi ngờ Đại Pháp và thiếu chính niệm. Những ngày tiếp theo tôi cảm nhận sâu sắc áp lực của cuộc bức hại. Tôi đã thiếu chính niệm và thay vào đó lại viện đến sự giáo hoạt của người thường.

Một đêm tôi có một giấc mơ. Tôi đang chạy cùng với một nhóm các học viên. Nhiều vị Phật ngồi bên trong các vòng tròn sáng trên bầu trời. Chúng tôi thấy nhiều người đang tập Pháp Luân Công khi chạy ngang qua một ngôi làng, nhưng động tác của họ là sai. Chúng tôi dừng lại, chỉnh sửa động tác cho họ và tiếp tục chạy về phía trước. Đến lúc này, chỉ còn một số học viên vẫn đang chạy, nhưng con đường trở nên rộng hơn và sáng hơn. Nhiều vị Phật vẫn ngồi bên trong các vòng tròn sáng trên trời, ngay gần chúng tôi.

Đột nhiên mọi thứ biến mất! Thay vào đó, những tảng đá và con sóng lớn đổ xuống tôi. Những con sóng cao hơn núi và chúng cuộn về phía tôi. Tôi nhắm mắt và tiếp tục chạy về phía trước. Các tảng đá không thể chạm vào tôi và những con sóng không thể đuổi kịp tôi. Chúng chỉ là ảo giác. Lúc này chỉ có hai học viên bên cạnh tôi. Một người nói: “Rẽ phải!” Tôi nhìn sang phải và thấy một con đường nhỏ, và đã rẽ phải mà không do dự. Tôi thấy một người đầy gai bò về phía mình nhưng tôi không để ý. Tôi chạy đến cuối con đường và bị sốc bởi điều mình thấy.

Tôi đã đến địa ngục! Tại sao tôi đến đây, tôi phải quay lại, và tôi không nên rẽ phải.

Khi cố quay trở lại, tôi thấy vô số côn trùng độc hại không lồ và kinh tởm tiến về phía tôi từ mọi hướng. Chúng ở khắp mọi nơi. Khi khi chúng chạm vào ai đó, thì họ sẽ giống như người đầy gai mà tôi thấy đang bò.

Đột nhiên tôi tỉnh mộng. Tôi đã rẽ vào đâu? Sau đó cuối cùng tôi đã nhận ra rằng mình đã sinh nghi tâm khi tà ác phát lệnh truy nã Sư phụ. Tôi đã nghi ngờ Sư phụ và Đại Pháp. Khi tôi ngạo nghễ tuyên bố rằng sẽ tu luyện đến cùng dù là Đại Pháp có thật hay không, tôi đã không có chính tín sau đó và đã rẽ sai đường. Tôi đã sai lầm. Thật là một tâm lý dơ bẩn. Sư phụ từ bi vĩ đại đã chịu đựng rất nhiều cho tôi, nhiều trong số đó là những khổ nạn to lớn mà tôi không bao giờ tưởng tượng nổi, nhưng tôi lại nghi ngờ. Tôi thật sự đã làm Sư phụ thất vọng.

Làm thế nào để chúng ta tìm được chính tín? Chúng ta không thể làm được kiên định tín Sư tín Pháp chỉ bằng lời nói. Chúng ta phải có nền tảng học Pháp vững chắc. Chúng ta phải học Pháp và liên tục học Pháp.

Sư phụ giảng:

“Về tất cả những vấn đề xuất hiện trong kiểm nghiệm tà độc mang tính phá hoại này, ngay từ trước sự việc tôi đã giảng trong Pháp cho chư vị [những vấn đề ấy] rồi. Không thực tu một cách chân chính, thì rất khó vượt qua được. Hiện nay mọi người đã hiểu rõ vì sao tôi thường xuyên nhắc chư vị đọc sách cho nhiều! Pháp có thể phá hết thầy chấp trước, Pháp có thể phá hết thầy tà ác, Pháp có thể phá trừ hết thầy lời dối trá, Pháp có thể kiên định chính niệm.” **(Bài trừ can nhiễu, Tinh Tấn Yêu Chỉ 2)**

Vấn đề của tôi chính là thiếu học Pháp một cách kiên định. Mọi thứ tôi tiếp xúc trong xã hội người thường là sự lăng mạ và tuyên truyền của tà ác. Chúng rất nhiều. Nếu chúng ta không cảnh giác và tin rằng chúng là chuyện nhỏ, thì những thông điệp giả dối sẽ lợi dụng sơ hở của chúng ta, nhưng nếu chúng ta học Pháp với sự kiên định và tín Sư tín Pháp, thì những thứ này không thể can nhiễu chúng ta.

Khi người giám sát công việc tại sở làm hỏi tôi nghĩ gì, tôi đã quyết định không nói vòng vo nữa. Tôi nói với họ một cách công khai, trang trọng rằng tôi sẽ không bao giờ từ bỏ niềm tin, và tôi sẽ tu luyện Đại Pháp đến cùng. Người giám sát nói: “Vậy thì cô nên từ chức, vì nếu chúng tôi sa thải cô, rất khó để cô kiếm được một công

việc khác.” Tôi nói với ông ấy: “Tôi sẽ không từ chức. Tôi yêu công việc của tôi. Sa thải tôi là tùy vào quyết định của ông, nhưng tôi không bao giờ từ chức.”

Sau khi rời khỏi sở làm, tôi lại cảm thấy khoảng cách giữa trời và đất là cao và rộng, và tâm trạng chán nản trong thời gian dài cuối cùng đã thoải mái. Khi tôi quay lại làm việc, người giám sát nói: “Thôi bỏ đi! Tôi sẽ không sa thải cô! Dù bất cứ điều gì xảy ra. Đừng nói với cấp trên của tôi rằng cô vẫn tu luyện Pháp Luân Công!” Tôi vô cùng biết ơn Sư phụ đã cho tôi nhiều cơ hội. Không gì có thể ngăn cản được sức mạnh của chính tín.

Tôi không thể bày tỏ bằng lời sự tôn kính đối với Sư phụ. Tôi chỉ có thể tu luyện tinh tấn để bù đắp tổn thất gây ra cho Đại Pháp. Tôi sẽ vững bước trên con đường tu luyện và làm tốt những việc mà đệ tử Đại Pháp làm trong thời Chính Pháp. Tôi tín Sư tín Pháp và trân quý cơ duyên vạn cổ có một không hai này.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/7/2/131867.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/7/19/75655.html>

Đừng xem thường bản thân

Bài viết của Dị Thanh

[MINH HUỆ 29-6-2006] Sau khi tôi đắc Pháp, chân chính tu luyện, tôi ngộ ra một đạo lý: chính là không được xem thường bản thân mình, cho dù là trong tu luyện thông thường hay đang trong thời kỳ bị bức hại nghiêm trọng, cho dù là khi vượt quan tốt hay không tốt tôi đều mười phần tín tâm nhất định tu thành! Chính là cho dù lúc tôi có vấp ngã thì cũng không nản lòng. Dần dần theo thời gian, không ngừng tăng cường học Pháp, tầng thứ dần đề cao, Pháp của Sư phụ giảng càng ngày càng minh bạch, tôi càng nhận ra rằng việc xem thường bản thân cũng chính là xem nhẹ Sư phụ, xem nhẹ Pháp.

Bởi vì chúng ta là đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp, chúng ta và Chính Pháp là đồng tại, chúng ta được dung luyện trong Đại Pháp, được chính Sư tôn cứu độ. Hơn nữa, Sư tôn đã giảng:

“Chính Pháp tất thành, đệ tử Đại Pháp tất thành.” (Giảng Pháp tại Pháp hội miền Tây Mỹ quốc 2004)

Và:

“...tôi chỉ muốn độ chư vị thành [công]” (Giảng Pháp tại Tết Nguyên tiêu năm 2003)

Chúng ta là một lap tử trong Đại Pháp, sau khi viên mãn chính là sinh mệnh được xưng danh đệ nhất vũ trụ, có đầy đủ uy đức cao nhất, vinh diệu lớn nhất, tất cả đệ tử Đại Pháp bao trọn lấy toàn đại khung, vậy thì làm sao bạn lại dám xem thường sinh mệnh này! Chẳng phải giảng tín Sư tín Pháp sao? Nhìn lại, chính xác mà giảng thì quan hệ giữa bản thân và Đại Pháp, cũng chính là một phần thể hiện của việc tín Sư tín Pháp. Bạn có thể chính niệm chính hành đối diện với bất kể ma nạn nào, trong lúc vượt quan, đề cao, thậm chí khi đang bị tà ác bức hại, nếu đều có thể thản nhiên đối diện, uy lực của Đại Pháp sẽ thông qua bạn triển hiện tại thế gian.

Tôi thường chia sẻ với các đồng tu quanh mình rằng nghìn vạn lần không nên xem thường bản thân, Sư tôn đã nhiều lần giảng cho chúng ta, chúng ta thật sự rất vĩ đại! Chúng ta chính là trợ Sư chính Pháp! Chứng thực Đại Pháp, chính là cần làm cho tốt trong thời kỳ Chính Pháp, đệ tử Đại Pháp cần làm ba việc, có thể đường đường chính chính bước ra khỏi sào huyệt tà ác nhất, và nhận thức được quan hệ nhất định với Pháp lý tại tầng thứ này. Nếu có thể thật sự nhìn thấy tương lai của bản thân, lập tức có thể dũng mãnh tinh tấn, rất nhiều ma nạn đều không là gì cả.

Trong lúc bị giam tại trại giáo dưỡng, tôi và đồng tu có thể công khai luyện công, công khai học Pháp, học Pháp tập thể, lúc tôi chăm sóc các học viên tuyệt thực thì cảnh sát đều không dám bức thực, các quy định và chế độ trong trung tâm giáo dưỡng chúng tôi đều không thừa nhận, bởi vì chúng tôi là đệ tử Đại Pháp, không phải tội phạm.

Tôi viết bài này muốn chia sẻ cùng các đồng tu, càng hy vọng các đồng tu đang trong ma nạn có thể đi xuất lai, những đồng tu có tâm sợ hãi nặng nề mau chóng buông bỏ nhân tâm, buông bỏ chấp trước, nhanh chóng gia nhập vào hồng lưu của Chính Pháp, đây chính là sự tuyển chọn của Sư phụ, chính là sự tuyển chọn của vũ trụ.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/6/29/131650.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/7/16/75529.html>

“Tín” là căn nguyên của hết thấy chính ngộ

[MINH HUỆ 23-6-2006]

Hôm nay, từ bài chia sẻ của đồng tu, tôi mới thực sự ý thức được rằng: Sư phụ thực sự ở ngay bên cạnh chúng ta, chăm sóc bảo hộ chúng ta. Sư phụ đã từng giảng Pháp này và trước đây tôi thấy các bài viết của đồng tu cũng đã nhắc đến không chỉ một lần. Nhưng bởi vì trước đây, tôi học Pháp không nhập tâm, đối với Pháp thì hiểu biết rất nông cạn, bán tín bán nghi, cho nên gần như không có cảm nhận gì về câu nói này.

Một vài ngày trước, khi thực sự đề cao khá tốt ở phương diện này, tôi mới thực sự cảm thụ được rằng nội hàm của Pháp là không tầm thường. Kỳ thực, chúng ta tu luyện đến cuối cùng, đích đến chẳng phải là kiên tín vào Đại Pháp hay sao? Tín đến mức độ nào, đó là thể hiện của tầng thứ, đó là đích của tu xuất lai, không phải là vừa mới học liền cảm thấy những điều Sư phụ giảng có đạo lý thì được xem là tín.

Trước đây, tôi căn bản không chú ý đến việc bản thân có thực sự đề tâm đến vấn đề bên cạnh mình có Pháp thân của Sư phụ hay không, thường cho rằng: Nói vậy thôi chứ không biết có thật hay không? Sau đó thì “tự thị nhi phi” mà trôi qua. Mỗi khi gặp cuốn sách lại thì tự bản thân còn cảm thấy tốt lắm, ai mà nói bản thân mình không tin vào Sư phụ thì sẽ thật sự nổi nóng với người ấy. Thế nhưng hôm nay tôi mới phát hiện ra rằng, bản thân tôi trước đây thực sự là không tín! Điều này quả thực đúng là tự mình lừa mình, hơn nữa còn không nhận thức ra, thực sự là chưa nhận thức ra! Nếu cứ giữ trạng thái như vậy mà gặp phải sự bức hại của tà ác thì thực sự sẽ không xử lý được tốt. (Hơn nữa, chính việc giữ trạng thái như vậy thì sẽ dễ dàng bị bức hại). Ôm giữ loại tín “tự thị nhi phi” (tựa như thật mà lại là giả) như thế, thì trong lúc nguy hiểm có thể nhớ được rằng bản thân còn có một vị Sư phụ vĩ đại, không gì là không làm được hay không? Ngay cả khi đã nhớ đến Sư phụ rồi thì có tin rằng mình cầu Sư phụ cứu mạng thật sự là có tác dụng hay không? Có phải chỉ là cuộc bức hại giữa người với người hay không? Có tin tưởng thực sự rằng có Pháp thân của Sư phụ đi theo không? Có thể tin tưởng rằng Sư phụ có thể nghe được lời thỉnh cầu của mình hay không?

Ở điểm này, tiêu chuẩn của Pháp cũng là nghiêm khắc. Nếu bạn không đạt được sự tin tưởng vững chắc như vậy, không đạt được tiêu chuẩn đó, thậm chí chưa đạt

được tiêu chuẩn căn bản nhất của người tu luyện (ít nhất là ở vấn đề này), vậy thì Sư phụ thực sự lo lắng mà không có biện pháp ra tay! Cựu thể lực tà ác điên cuồng bức hại các đồng tu của chúng ta, nói là buộc học viên kiên định tín niệm, nhưng trên thực tế, lúc bức hại thì chính là tìm mọi cách khiến cho học viên ngày càng không được nữa, không có cơ hội học Pháp, cuối cùng bị rút xuống hoặc bị bức hại đến chết.

Cho nên, trong tu luyện hàng ngày, học Pháp thật nhiều là cơ sở để tăng cường sự kiên tín vào Sư phụ và Đại Pháp, rất nhiều phương diện khác mới có thể theo đó mà không ngừng đột phá hướng lên trên.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/6/23/131032.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/8/14/76813.html>

Cùng giao lưu với các đồng tu đi đường vòng

Bài viết của Huệ Nguyên, đệ tử Đại Pháp ở Thừa Đức

[MINH HUỆ 1-6-2006] Trong khi giao lưu với các đồng tu xung quanh tôi vốn đã từng đi đường vòng ở các mức độ khác nhau, tôi phát hiện ra rằng dù bản thân và đồng tu đều đã viết nghiêm chính thanh minh, thanh minh rằng khi bị tà ác bức hại, bị áp lực khủng bố mạnh mẽ từ ác đảng mà rời xa Đại Pháp, ly khai Sư phụ, thanh minh hủy bỏ tất cả những gì đã từng viết ra và nói ra, quay trở lại chứng thực Pháp, cũng làm ba việc, nhưng vẫn không đào sâu từ căn bản tại sao lại bị bức hại, tại sao lại bị chuyển hóa? Tại sao lại có thể làm việc xấu hổ nhất đối với người tu luyện?

1. Đã đạt được tín Sư, tín Pháp 100% hay chưa?

Nếu một đệ tử tín Sư 100%, anh ấy sẽ có thể thời thời khắc khắc chính niệm chính hành, hòa tan trong Pháp, làm sao có thể bị bức hại, bị chuyển hóa được? Thực sự có thể làm được “đầu đầu bị chặt rút xuống thì thân này vẫn ngồi đả tọa nơi đây.” (**Tinh Tấn Yếu Chỉ**), thì không có quan nào không vượt qua được. Trên “Tuần báo Minh Huệ” có rất nhiều đệ tử chân tu chứng thực được điểm này. Trong quá trình quay lại con đường chính Pháp một lần mới, sẽ lâm phải trùng trùng trở ngại và cản trở của ma. Có lúc nhìn như mây đen dày đặc che phủ, nhưng chính niệm

phủ định, chính là tín Sư tín Pháp, không được hề gặp các thách thức lay động ở mức độ khác nhau, là tâm lại dao động rồi. Chúng ta không thể tu bản thân với tiền đề là thừa nhận an bài của cự thế lực, nếu không cũng chính là đang chịu đựng bức hại của trường tà ác này, không có tín tâm với Sư phụ.

Trong “Chuyển Pháp Luân” Sư phụ đã giảng:

“Là người luyện công chư vị cứ mãi cho rằng đó là bệnh, trên thực tế chư vị đúng là đang cầu [nó]; chư vị cầu bệnh, cái bệnh ấy sẽ có thể nhập vào.”

Cũng giống như vậy, bạn thường lo sợ bị bức hại, kỳ thực là bản thân mình đã cầu nó. Kiên trì chính niệm, lý trí làm tốt ba việc, an bài của cự thế lực lên thân bạn sẽ bị mất tác dụng.

2. Niệm sợ hãi không phải là chân ngã của bạn

Các đồng tu đã từng đi qua đường vòng, khi quay đầu lại nhìn, tại sao mình không qua được quan đó, tại sao bị rút lại, thậm chí đi về hướng phản diện, chắc hẳn đó là do chấp trước, có tâm sợ hãi. Như là chấp trước vào các thứ của xã hội con người, chấp trước vào một chút lý bản thân chúng thực được, sợ mất những điều đó, dùng nhân tâm nghĩ rằng chỉ cần làm việc chứng thực Pháp thì sẽ bị tà ác bức hại, tóm lại vẫn là sợ! Mà cái niệm sinh ra sợ hãi đó làm sao có thể là chân ngã của bạn được? Con người bản tính của bạn là nơi tối bản nguyên của sinh mệnh, nó là bất động, làm sao có thể sợ được? Vậy nên cái niệm sợ hãi kia không phải là con người thực của bạn, mà là quan niệm của con người đối với giả tượng tại thế gian. Nếu mang theo cái nhân tố sợ hãi đó thì cho dù giảng ra bao nhiêu lý cũng đều là tà ngộ, đều là đang đi theo an bài của cự thế lực.

Nghĩ lại bản thân tôi năm đó chấp trước tình thân, có tâm sợ hãi mà chủ động theo tà ác chuyên hóa (lúc đó không tự biết), rồi tìm ra hàng loạt lý do cho bản thân, lại còn mê hoặc, lừa dối nhiều đồng tu, kéo các đồng tu đi sang phía đối lập với Đại Pháp, thực là tội ác cực đại. Nếu như không phải là nhờ sự từ bi hồng đại của Sư tôn, thì đã sớm bị đã nhập vào nơi vạn kiếp cũng không ra được. Là Sư tôn dùng sự phò xuất cự đại cứu độ chúng ta, không từ bỏ chúng ta. Vào lúc khó khăn nhất, Pháp lý Sư phụ giảng vẫn luôn lóe lên trong đầu, khiến tôi lập tức tỉnh ra. Cứ như thế, tôi không ngừng giao lưu với các đồng tu, không ngừng phủ định an bài của cự thế lực, quay trở lại tu luyện chính Pháp.

Nhưng khi giao lưu với đồng tu vài ngày trước đây, tôi thấy một đồng tu nói gì là : “không cần động, không cần làm gì hết”, những kiểu ngộ Pháp như vậy. Cho dù

vẫn có thể nhìn ra hình ảnh lúc bị chuyển hóa, bị tà linh ác đảng, cự thế lực thao khống, nhưng vẫn chưa triệt để thanh trừ. Nó như con tắc kè hoa tại các hoàn cảnh khác nhau dùng các phương thức khác nhau để hành ác, hơn nữa lại có tính che giấu, mê hoặc cực lớn, biểu hiện thì chính diện đường hoàng, nhưng bản chất vô cùng độc hại. Đó chính tà linh cộng sản, bề ngoài tốt đẹp, tử tế, nhưng trong xương cốt lại là muốn hủy đi chúng sinh, đó chính là cự thế lực, hoại thần. Những thứ đó đều phải thanh trừ, giải thể triệt để. Chỉ cần có chút huyễn tượng về chúng đều cực kỳ nguy hiểm. Đệ tử Đại Pháp cần theo con đường Sư phụ đã an bài, đó là làm tốt ba việc. Nếu không nhất định là đi theo an bài của cự thế lực.

Những ngày trước tôi giao lưu với đồng tu đã từng đi đường vòng, lúc bắt đầu nói chuyện anh ấy dường như vô cùng kiên định tín Sư tín Pháp, làm việc tốt khiến người khác cảm tạ anh ấy, anh nói bạn hãy cảm ơn Sư phụ tôi! Là Sư phụ cho tôi làm được như vậy. Nhưng ngay lập tức lại nói với các đồng tu còn mơ hồ: tôi là đến để cho bạn chính tín. Sau đó đi khắp nơi để cho người khác cái gọi là chính tín, kết quả nhân tâm nổi lên, lệch xa khỏi Pháp. Người này đã đặt mình cao hơn Pháp, đó là thừa nhận cự thế lực. Độ nhân là Đại Pháp, cứu chúng ta và cho chúng ta chính niệm chính tín thì chỉ có Sư phụ. Chỉ có kiên định tín tâm vào Sư phụ và Đại Pháp, tâm chúng ta mới là chính, chỉ có Sư phụ mới có thể “bồng hát” chúng ta. Vậy nên chúng ta thực sự cần chú ý từng lời nói hành động của bản thân.

Tôi còn biết một đồng tu đi đường vòng, hiện cũng làm ba việc nhưng tới nay vẫn tham gia các việc thế gian tiêu đạo, như đốt giấy, vẽ bùa, niệm chú, v.v.. dùng những thủ đoạn đó để kiếm tiền, nhiều lần giao lưu nhưng vẫn không thay đổi, lại còn dùng Pháp đoạn chương thủ nghĩa kiếm lý do bào chữa cho bản thân. Lại còn nhiều lần tạo ra những tin đồn nhảm.

Các đồng tu, cần thực sự thanh tỉnh, tiến trình chính Pháp không đợi ai! Hãy bước qua tử quan, nhanh chóng phơi bày giải thể những thứ âm ám đáng xấu hổ, bị cự thế lực khống chế của bản thân. Không được có lỗi với sự từ bi khổ độ của Sư phụ, không được lỡ mất hàng ức vạn năm chờ đợi, hãy tỉnh lại! Tìm lại tự kỷ chân chính, làm một đệ tử Đại Pháp chân chính, viên mãn tùy Sư hải.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/6/1/129239.html>

Khảo nghiệm và cảm ngộ về tín Sư tín Pháp

[MINH HUỆ 19-5-2006]

Trong quá trình tu luyện của bản thân, tôi lĩnh hội sâu sắc được rằng, bất kể gặp phải ma nạn nào đi nữa chỉ cần bạn kiên tín Sư phụ, kiên tín vào Đại Pháp thì hết thấy những trở ngại đều không thể ngăn cản được bạn, và sau mỗi lần đột phá được một nạn, bạn sẽ thực sự thể hội được sự mỹ hảo sau khi bản thân mình thăng hoa.

Tháng 12 âm lịch năm ngoái, tôi đột nhiên cảm thấy cơ thể mình không khỏe, đi lại rất khó khăn. Đến đêm khi xuống giường đi vệ sinh, đột nhiên tôi ngồi sụp xuống đất mà không thể đứng dậy nổi, eo đau đến mức mãi không dậy được. Tôi lập tức hiểu được sự nghiêm trọng của tình huống đó. Lúc ấy, tôi kiên định tin tưởng rằng mình không sao, tôi nhất định có thể đứng lên được, thì đột nhiên tôi đứng lên được. Tôi lập tức nhoài người về phía mép giường nhưng không sao lên được. Chồng tôi đã phải mất rất nhiều sức lực để đỡ tôi lên giường, đầu tôi quay vào trong, chân hướng ra ngoài và không thể xoay người lại. Hai chúng tôi đã mất rất nhiều sức lực, trong một khoảng thời gian lâu mới chuyển được đầu của tôi về mép giường. Thế nhưng tôi lại không thể nhúc nhích được, ngay cả việc trở mình cũng rất khó khăn, thân thể chỉ hơi khẽ động một chút thì toàn thân chỗ nào cũng đều đau nhức khó chịu theo. Trong tâm tôi nghĩ, ta sẽ không nghe theo tà ác các người, tôi liền ngồi xuống phát chính niệm, nhưng toàn bộ cột sống giống như bị kéo lên trên, tôi đau đớn đến mức nước mắt giàn giụa, nhưng tôi vẫn phát chính niệm như cũ. Ngay lúc ấy tôi cảm thấy tốt hơn một chút, nhưng khi nằm xuống thì tôi vẫn không thể cử động được. Đừng nói đến trở mình mà chỉ cần chỗ nào hơi động dậy thì toàn thân tôi lại đau đớn vô cùng. Giằng co như vậy mất gần nửa tháng (xuất hiện hiện tượng bại liệt của người thường), ngay mặc cả quần áo và đi tất tôi cũng không làm được.

Nhưng trong thời gian này, không có một khoảnh khắc nào tôi buông lơ việc phát chính niệm, tôi tin tưởng vững chắc rằng Đại Pháp không có gì là không thể, Sư phụ luôn từ bi, tôi kiên tín Sư phụ, kiên tín Đại Pháp, không mảy may hoài nghi, chịu đựng sự đau đớn to lớn ấy, kiên trì phát chính niệm, kiên trì đả tọa, mỗi lần ngồi dậy thực sự là một trận chiến giữa sống và chết, nước mắt hòa với mồ hôi.

Khoảng bốn, năm ngày sau, tôi hoàn thành hết các bài công pháp bất chấp sự đau đớn. Điều kỳ lạ chính là khi tôi luyện công thì đau đớn lại đỡ đi một chút, nhưng

không ngồi xuống được. Khi luyện công xong, nằm trên giường lại không cử động được. Cho dù như thế, thì mỗi ngày tôi đều kiên trì không trễ nải. Mãi đến mười ngày sau, mới tốt hơn một chút, từ đầu đến cuối tôi đều không quên rằng, sứ mệnh của tôi là đến để trợ Sư chính Pháp, cứu độ chúng sinh. Tôi không thể thất bại, sứ mệnh của tôi còn chưa hoàn thành, còn vô số chúng sinh cần tôi đi cứu độ. Trong lúc phát chính niệm, tôi cũng nghĩ: Nếu như là trong kiếp trước tôi đã từng mắc nợ ai, đã từng làm tổn thương ai mà tạo thành nỗi thống khổ này thì tôi nguyện thiện giải với họ, tương lai sẽ dùng thành quả tu luyện của mình để bồi thường cho họ. Còn nếu là tà ác bức hại thì ta sẽ thanh trừ không một chút khách khí, tiêu diệt người, người không xứng dùng bất kỳ hình thức nào để khảo nghiệm ta. Nếu Sư phụ cho rằng con nên chịu đựng thì con sẽ chịu đựng, nếu không phải là điều con nên chịu đựng thì con quyết không chịu đựng. Ta chỉ nghe theo Sư phụ, bất kỳ sự an bài nào của người khác ta đều không cần.

Đến gần nửa tháng, tôi đã hoàn toàn khỏi, lại có thể tự do đi lại như ý, nhưng tôi không quên, thời gian sau này của tôi đều nên đặt ở cứu độ chúng sinh, tu luyện tốt bản thân.

Trải qua ma nạn này, bản thân tôi cảm thấy, mỗi một ngày đều là dùng chính niệm kiên định mà vượt qua. Nếu như lúc ấy chỉ cần chính niệm hơi có một chút không mạnh thì sẽ vĩnh viễn bại liệt rồi. Chỉ cần hơi có một chút nghi ngờ đối với Sư phụ, đối với Đại Pháp thì cũng sẽ không thể đứng dậy được nữa. Nếu tin là bệnh thì chính là người, không thừa nhận có bệnh thì chính là Thần, sự sai khác một niệm này sẽ mang đến kết quả khác nhau.

Ở khu vực của tôi, có nhiều trường hợp đồng tu qua đời, khiến cho người nhà và những người xung quanh hiểu sai về Đại Pháp, ảnh hưởng đến việc được cứu của thế nhân, mang đến tổn thất cho Đại Pháp và việc cứu độ chúng sinh. Tôi nghĩ, khi xuất hiện bệnh tật thì có phải bản thân mình lại không dùng thần niệm để đối đãi hoặc là chính niệm không đủ mạnh hay không? Phải chăng đã đi vào con đường an bài của cự thế lực rồi?

Hôm nay tôi dùng thể hội của bản thân mình muốn nói với những đồng tu không đủ kiên tín Sư phụ, kiên tín Đại Pháp rằng: Chỉ cần bạn thời điểm nào cũng đều kiên tín Sư phụ, kiên tín Đại Pháp thì không gì là không thể làm được, hết thấy đều có thể chiến thắng. Thế nhưng không thể chỉ là điều nói ngoài miệng, mà là dùng hành động của bản thân ở trong giao tranh giữa sống và chết, không may mắn hoài nghi và dao động để chứng minh. Chỉ cần bạn có thể 100%, từ trong sâu thẳm của

nội tâm mà kiên tín Sư phụ, kiên tín Đại Pháp thì kỳ tích gì cũng đều có thể xảy ra. Đại Pháp không gì là không thể làm được! Ở điểm này, bản thân tôi đã xuất hiện rất nhiều chuyện thần kỳ, có lúc mà mức độ kiên tín còn kém hơn thế một chút thì đều không được!

Một chút thể hội khác là nhất định phải tu trong Pháp. Nếu như học Pháp chỉ đơn thuần là đọc sách, không thực tu, hễ gặp chuyện là lại coi bản thân như người thường, thì cũng không thể nhảy thoát ra khỏi người thường được! Bài học kinh nghiệm của bản thân tôi cũng hết sức bi thảm. Tu luyện chính là cực kỳ nghiêm túc, con đường của chúng ta từ ngày bắt đầu bước vào tu luyện đều là đã được Sư phụ an bài lại mới rồi. Mỗi một sự việc xuất hiện trong cuộc sống đều không phải là ngẫu nhiên. Cũng không phải là mỗi ngày chỉ đọc sách, luyện công là xong việc. Thực sự cần phải tu ở trong Pháp một cách vững chắc thực chất, thực sự đề cao một cách vững chắc thực chất, từng ý từng niệm của bản thân đều ở trong Pháp.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/5/19/128253.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/5/31/73950.html>

Cần phải tín Sư tín Pháp vô điều kiện

Bài viết của đệ tử Đại Pháp tại Đài Loan

[MINH HUỆ 27-4-2006] Kể từ khi bước vào tu luyện, thì mỗi cá nhân đều hết lần này đến lần khác trải qua khảo nghiệm tín Sư tín Pháp. Nhỏ thì là khảo nghiệm vượt quan nghiệp bệnh, lớn thì là quan sinh tử, từng phút từng giây đều khảo nghiệm đệ tử Đại Pháp.

Có đồng tu khi không qua được quan nghiệp bệnh, thì niềm tin vào Sư phụ và Đại Pháp bắt đầu dao động; có người khi đối diện với quan sinh tử thì liền sản sinh nghi hoặc rằng Sư phụ tại sao không bảo hộ đệ tử Đại Pháp chứ. Ôm theo tâm hữu cầu mà tín Sư tín Pháp, thì tâm nhất định sẽ không kiên định. Đã qua bảy năm tu luyện Chính Pháp, khi hồng thể Chính Pháp đang đến gần, đệ tử Đại Pháp phải có năng lực tự bảo hộ lấy mình, đó cũng chính là chính niệm.

Đối diện với áp lực tà ác, bạn có dám dũng cảm đứng lên bảo vệ chân lý không, hay còn vì lợi ích cá nhân mà cầu xin Sư phụ bảo hộ. Nếu tâm tin vào Sư phụ và Đại Pháp của bạn kiên cố và vững chắc như đá tảng, thì cũng đủ để khiến hết thầy tà ác khiếp sợ, vậy thì tà ác còn dám bức hại bạn sao?

Sư phụ giảng:

“Chính niệm kiên cố không thể phá đối với chân lý vũ trụ là cầu thành nên thể kim cương vững như đá tảng của đệ tử Đại Pháp lương thiện, làm run sợ hết thầy tà ác, ánh sáng chân lý phóng ra làm hết thầy những nhân tố tư tưởng bất chính của các sinh mệnh phải giải thể.” (**Cũng một đôi lời, Tinh Tấn Yếu Chỉ 2**)”

Một chút thể ngộ gần đây, mong đồng tu từ bi góp ý.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/4/27/126220.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/5/22/73602.html>

Tín Sư tín Pháp – Trở về nhà sau năm ngày bị giam giữ phi pháp

[MINH HUỆ 16-6-2016] Tín Sư tín Pháp là chủ đề luôn được đề cập đến mỗi khi các đồng tu giao lưu chia sẻ. Tôi cảm thấy rằng niềm tin thực sự không phải đạt được thông qua lý luận, mà là từ thực tiễn thực hành bộ Pháp này, nói thẳng ra chính là lúc đối diện với ma nạn, khảo nghiệm, thì bạn bước đi về phía Thần, hay là bước về phía người thường, Sư tôn [ở bên chúng ta] khắp mọi nơi, Chân-Thiện-Nhẫn của Đại Pháp chế ước hết thầy, thì mới có thể khiến bạn thể ngộ được [Pháp] và [Pháp] sẽ triển hiện ra cho bạn, từ đó bạn có thể ngày càng tin hơn, và ngày càng trở thành kim cương bất động. Sau đây, tôi xin kể lại một sự việc nhỏ [liên quan đến] tín Sư tín Pháp mà bản thân tôi đã trải nghiệm.

Ngay trước tiết thanh minh năm nay, một vài đồng tu trong thành phố tôi bị bắt giữ. Khi tôi đang đến nhà một đồng tu để sửa sang [nhà cửa] đôi chút thì bị bắt giữ, cảnh sát mặc thường phục phục kích và cưỡng chế bắt tôi, mấy vị đồng tu đi cùng cũng bị bắt giữ, họ đưa chúng tôi vào đồn công an gần đó.

Trước tình huống bất ngờ này, tôi không có lý do gì để tìm xem chính thể có sơ hở nào, mà chỉ nghĩ một điều là nhìn vào bản thân, vì ai có liên quan đến thì cũng không hề ngẫu nhiên, vấn đề không phải là người đấu với người, mà là tà ác ở không gian khác khởi tác dụng. Lẽ nào tà ma muốn bức hại ai liền bức hại được sao? Khẳng định là bản thân tôi một thời gian dài không buông bỏ được nhân tâm mới khiến tà ác viện cớ đến bức hại. Tôi tự xem xét và quy chính bản thân, tôi có thể đắc Đại Pháp của vũ trụ, không giống với sinh mệnh trong cự vũ trụ (thành, trụ, hoại, diệt), nên không có khái niệm về cái chết, chẳng qua chỉ là cần dùng cái thân xác thịt này để đi cứu độ chúng sinh, trợ giúp Sư phụ làm việc ở thế gian này thôi.

Sư phụ giảng:

“Nhưng dù là can nhiều như thế nào, những việc được làm kia dù tà ác đến đâu, [khi] mọi người ngoảnh đầu nhìn lại, [thì thấy] thực ra, đều không thoát khỏi lòng bàn tay của Phật Như Lai, (vỗ tay) bảo đảm là như thế.” (**Giảng Pháp tại Pháp hội miền Tây Mỹ quốc 2004**)

Hết thầy đều không nằm ngoài dự liệu của Sư phụ.

Tâm tôi tĩnh tại và bắt đầu giảng chân tướng cho cảnh sát, gặp ai giảng chân tướng cho người đó, ngoài việc giảng chân tướng về vụ tự thiêu dàn dựng ở Thiên An Môn, còn giảng chân tướng nhắm vào tội ác mở cướp tạc kinh hoàng từ các học viên Pháp Luân Công của Trung Cộng, đại đa số họ đều cảm thấy rất sốc. Tôi phát hiện ra rằng những người còn trẻ phần lớn vẫn còn có thể được cứu.

Có hai nam thanh niên, đang trực ban nhưng mắt không rời điện thoại, tôi giảng gì thì cũng không tiếp thu, tôi liền nghĩ: ai đó đến mà muốn nghe đi, tôi sẽ giảng [chân tướng] cho anh ta, thì hai người này sẽ theo đó mà lắng nghe. Lúc này, [quả] thực có một vị công an đeo kính bước vào, nói: “Tôi đã từng xem qua sách của Phật giáo, Đạo giáo, Cơ-đốc giáo, hiện tại tôi muốn thảo luận với chị về Pháp Luân Công.” Tôi cùng anh ấy đàm luận với nhau về phương diện tu luyện được khoảng hai giờ đồng hồ, ngày càng nhiều cảnh sát đến vây chung quanh, người cảnh sát xem điện thoại lúc này đột nhiên dường như muốn học, còn [bất chước tôi] làm thế tay đại liên hoa, còn tiến đến nói: “Có sách không? Tôi muốn xem.” Tôi nói ở trong phòng trực ban của cậu ấy có sách, cậu ấy liền đi ra ngoài.

Còn có một cậu thanh niên là cảnh sát cấp thấp, lúc chứng kiến chúng tôi nói chuyện, rất chăm chú lắng nghe tôi nói, lúc này tiến tới gần phía tôi hơn và nháy

mất ra hiệu tỏ ý bảo tôi đừng nói nữa, [nhưng] tôi vẫn tiếp tục nói, với âm lượng ngày một lớn hơn, đợi đến khi người cảnh sát kia đi, cậu ấy nói: “Chị nói [đủ] để tôi nghe là được rồi, vì có gì mà khi người khác đến chị còn nói?” Tôi trả lời: “Đây là Đại Pháp nghìn năm khó gặp, bản thân tôi đã trải nghiệm [và thấy rằng] Đại Pháp quả là chân thực, tôi muốn nói [điều này] với tất cả những người mà tôi gặp.” Cậu ấy rất kinh ngạc, hỏi: “Bây giờ bảo chị nói không tu luyện nữa thì sẽ thả chị ra, chị có nói không?” Tôi cười và lắc đầu. Cậu ấy nhắm mắt lại, ngả lưng lên sa-lông, lẩm bẩm: “Tôi thực lòng muốn cứu chị, nhưng khả năng là không cứu được chị rồi.”

Thêm hai cảnh sát nữa đến đưa tôi đến phòng làm việc tra hỏi để lấy [thông tin] gì đó ở tôi. Tôi nghĩ: “Giữa chúng ta không phải là quan hệ giữa người thẩm vấn và kẻ bị thẩm vấn, mà tôi là hy vọng của chúng sinh ở đồn cảnh sát này, tôi là thần phát ánh quang huy. Tôi ngồi luôn xuống ghế sofa, chỉ cười và chỉ giảng về những điều tốt đẹp của Đại Pháp. Ở trong đồn cảnh sát này, ngoài việc liên tục phát chính niệm ra, [thì vì] tôi là một người luyện công, nên tất nhiên là tôi phải luyện công rồi. Tôi liền luyện động công, cảnh sát trưởng tiến lại phía tôi, lớn tiếng mắng: “Tại nơi này mà dám luyện công à!” Tôi thầm nghĩ trong tâm: “Tôi đang luyện Đại Pháp của vũ trụ nhé, bạn xem đây này, nếu không phải là tôi [đang luyện], thì có lẽ bạn sẽ vĩnh viễn không biết đến luyện Đại Pháp của vũ trụ là như thế nào đâu, là Thần Phật từ bi với bạn đấy.” Vị cảnh sát trưởng này cũng không còn lớn tiếng nữa, ngồi bên cạnh tôi nửa giờ đồng hồ, rồi rời đi mà không nói năng gì cả.

Ngày thứ ba, cảnh sát trưởng gọi mấy người chúng tôi ra ngoài sân, [có] bảy, tám cảnh sát nhìn chúng tôi, trong khuôn viên sân này khá đông người đến làm việc, xe cộ cũng nhiều, tôi nghĩ rằng đây là cơ hội tốt để trở về nhà. Một vị đồng tu nói: “Tôi đi giày đế bằng nên có thể chạy nhanh được. Đúng thế, nên chúng tôi để đồng tu đó đi trước, mấy người họ lần đầu tiên gặp phải sự việc này nên chưa có kinh nghiệm. Đến trưa lại có mấy dân cảnh đến cùng với mấy người đến trước kia không ngừng nói hết điều này đến điều khác, tôi bước lên bậc thang để đứng cao hơn một chút, vừa để họ nhìn thấy tôi mà yên tâm, lại vừa để lẫn vào mấy chiếc xe và làm khuất tầm nhìn của họ. Có hai vị đồng tu vượt tường chạy thoát, còn tôi ngăn một đồng tu khác lại, [vì] tôi cảm thấy rằng dù sao thì còn có nhiều cảnh sát như vậy đang theo dõi chúng tôi, nếu bị phát hiện ra thì không một ai thoát nổi, không còn cách nào khác. Tôi cảm giác rằng các vị thần ở trên thiên thượng đang khen ngợi tôi [về hành động này].

Ngay lúc đó người nhà và họ hàng của tôi đều đến đồn cảnh sát yêu cầu thả người, cảnh sát trưởng cảm không nổi, liền gọi điện thoại lên cho cục công an, hơn nữa còn nói rằng mấy nhân viên trẻ tuổi của ông ấy sắp sửa cũng luyện công rồi. Họ đưa tôi đến trại tạm giam, tôi kiên quyết chống cự, cuối cùng, các cảnh sát ở đó khiêng tôi lên xe, tôi vừa khóc vừa hét lớn: “Ai cũng biết rằng tu luyện Pháp Luân Công đều là người tốt, ai cũng đều biết tự thiêu Thiên An Môn là dàn dựng, ở trên muốn các anh làm gì các anh liền làm nấy, các anh là lưu manh hay là người máy à?” Đồng tu nói: “Đừng khóc”, nhưng tôi nghĩ không phải tôi đang khóc, mà là tôi đang giảng chân tướng.

Lãnh đạo trại giam nói với phạm nhân: “Các vị làm gì cũng được, miễn sao bắt được bà ta ăn.” Vị lãnh đạo trại giam chọn ra mấy người khéo ăn khéo nói thay nhau [khuyên tôi ăn], tôi không mở mắt ra và cũng không nói lời nào. Xem ra đã hết chiêu trò, mấy vị lãnh đạo trại kia liền bắt đầu ra tay, mỗi lần đều nói rằng sẽ bức thực tôi. Tôi nghĩ rằng các vị không dám đâu. Trước mắt là thế trận, đúng như cảnh Đường Tăng trong “Tây Du Ký” lọt vào động yêu tinh, nhìn bọn họ thấy thật tức cười, nhưng một mặt lại cảm thấy buồn, nếu như bình thường tôi làm tốt, thì sao lại đến nông nổi này được. Trong tâm luôn cầu Sư phụ gia trì, xin chính Thần trợ giúp.

Giám đốc trại giam đã hết kiên nhẫn, ông tính rằng một người bảy ngày không ăn không uống thì sẽ chết, nghĩ vậy, họ lại lần thứ hai đưa tôi vào bệnh viện, lần nào cũng âm ỉ, tôi luôn là tâm điểm thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, tôi cũng cảm nhận được rằng tà ma không còn cách khác, nhưng cũng không bỏ cuộc. Trong lúc các đồng tu không ngừng phát chính niệm cho tôi, cũng cùng lúc kịp thời truyền tin tức, gia đình tôi và người nhà chồng đều đến [bệnh viện], trong phòng bệnh của tôi chấn động âm âm, cảnh sát tà ác chân tay luống cuống, giờ chiêu trò bịp bợm, bảo rằng đưa người {tôi} đến cục để cục trưởng xem xét một chút, rồi sẽ thả người, để kệ người nhà tôi ở đó, rồi đưa tôi đến một ban tủy não tạm thời.

Ở phiên tủy não, tôi nghĩ rằng đáng lẽ tôi nên về nhà rồi, trong đầu não cũng hiện lên một câu nói: Một trăm phần trăm. Tôi biết chắc chắn rằng đây là Sư phụ điểm hóa cho tôi rằng một trăm phần trăm có thể thoát được. Đến 12 giờ đêm, khi tôi phát chính niệm để rời khỏi đây, thì trước mắt liền thấy ma quỷ oán hận nghiêng răng, răng lớn như là răng của con ngựa to, tôi nghĩ người có nhe răng ra cũng vô

dụng thôi, Sư phụ để ta thoát. Như vậy, nhờ sự giúp đỡ của một người thân, tôi đi qua cửa sổ có [gắn thiết bị] chống trộm mà thoát ra.

Tôi tạm thời đến ở nhờ nhà của một người thân, trong tâm lý luôn có chút sợ hãi. Sư phụ đã giảng rằng trong vũ trụ này dù vô hình hay hữu hình thì cũng đều là sinh mệnh, cái “sợ” này đương nhiên cũng là sinh mệnh, tôi không thể dưỡng nó lớn lên để nó quay lại khống chế tôi được, ngoài phát chính niệm diệt trừ cái “sợ” đó ra, tôi còn phải đi làm những việc cần phải làm. Bởi vậy, tôi liền trở về nhà, vừa về nhà tôi liền dốc sức hòa vào hồng lưu chứng thực pháp.

Vì nhà tôi ở rất gần đồn cảnh sát, đi lại tôi thường phải nhìn gần nhìn xa xem có cảnh sát nào không, Sư phụ đã điểm hóa cho tôi trong giấc mơ: “Đừng có nghi ngại gì nữa, người ta đã không nhận ra con nữa rồi.”

Đây là lần khảo nghiệm khá to lớn, ma nạn cũng là một quá trình sàng lọc. Lúc này tôi cũng muốn nói một đôi lời với những đồng tu đang phải sống lang bạt, rằng những cảnh sát hành ác kia luôn tìm đến bạn, chính là vì tà ác ở không gian khác đang gây rối, cần phải tổng khứ nhân tâm thì tà ác tự bại. Lúc này Sư phụ liền điểm ngộ vào trong đại não của tôi, Ngài nói: “Sư phụ làm gì cũng là để tẩy tịnh chư vị”. Tôi đã khóc, tôi khóc vì hạnh phúc, tôi minh bạch rằng Sư phụ muốn tẩy tịnh và lựa chọn tôi.

Đọc lại sách, Pháp lý cũng từng tầng từng tầng triển hiện ra, minh bạch rằng con người là vì cảm xúc mà sống, danh, lợi, tình là thần cấp cho con người để chế tạo ra thứ này thứ khác, nó gắn vào thân người để con người có động lực để mà sống. Chúng ta là người tu luyện, chúng ta không cần nó, thì nó ắt phải tiêu vong, đương nhiên, nó sẽ không chấp nhận, nó sẽ khiến chúng ta xả bỏ không được, khổ sở trăm bề. Không thể thì vì sao Sư phụ dạy chúng ta:

“Cát xả phi tự kỷ Đô thị mê trung si” (**Khứ chấp**)

Tạm dịch:

“Cất bỏ không phải mình Đều là si trong mê.” (**Khứ chấp**)

Khi thực sự minh bạch pháp lý thì cũng buông bỏ được rất nhiều nhân tâm.

Phân kết bài viết này, tôi lại có một chút cảm ngộ: chúng ta là đệ tử của Phật chủ, Sư phụ không phải yêu cầu chúng ta chỉ tu thành một tiểu thần tiên là được, mà là muốn chúng ta thành vương và chủ trong vũ trụ mới, Ngài còn muốn chúng ta chứng ngộ được Pháp trong thế giới thiên quốc của bản thân mình. Chứng ngộ thế

nào? Đương nhiên là không phải tại nhà mà học học lý luận là được. Bạn nghĩ mà xem, Thích Ca Mâu Ni, Giê-su [để] lưu lại chúng văn hóa tu luyện [thì] xác thực là cần phải đến thế gian con người này mà làm, chúng ta muốn chứng ngộ Pháp của chính bản thân mình, vậy thì phải thể ngộ được từ thực tiễn Pháp của vũ trụ (chiều theo lời Sư phụ giảng mà thực thi). Bởi vậy, tôi cảm thấy rằng về “kiên định thực tu” thì ma nạn có phần lớn hơn một chút so với những người ở nhà tu luyện, bạn cũng không nên buồn, vì bạn sẽ sớm nhận ra rằng bạn đã được ưu ái [ra sao].

Đây là tất cả những gì tôi muốn nói, nếu có chỗ nào không đúng, mong đồng tu từ bi chỉ chính.

Bản tiếng Hán: <http://www.minghui.org/mh/articles/2006/6/16/130556.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/7/13/75407.html>

Chúng ta chân chính tín Sư rốt cuộc được bao nhiêu phần?

Bài viết của đệ tử Đại Pháp tại Hồ Nam

[MINH HUỆ 8-7-2016] Do ảnh hưởng của quan niệm người thường và tầng thứ tu luyện có hạn, chúng ta thường vì những quan niệm không phù hợp với bản thân hoặc cho rằng những việc không đáng tin mà sinh ra hoài nghi, dùng tư tưởng con người để đo lường Đại Pháp, thường sinh ra niệm đầu bất chính “có phải như thế này không?”, “có thể không?”. Khi bài giảng Pháp mới của Sư phụ giảng ra, do chúng ta không kịp với hình thể Chính Pháp, lại bị quan niệm con người gây chướng ngại mà lệch với con đường Chính Pháp.

Tu luyện rốt cục chính là ở một vấn đề ‘ngộ’, cũng chính là chữ ‘tin’ theo phương Tây, có thể hoàn toàn triệt để tín Sư tín Pháp, là trực tiếp liên quan tới chính niệm của học viên Đại Pháp. Sư Phụ giảng:

“Chư vị có thể kiên định không, có thể tu đến cùng không, đó là quan trọng nhất.”
(Giảng Pháp tại Pháp hội Thụy Sĩ)

Nhưng có bao nhiêu học viên bị chùn chân trước tình huống hiện tại mà không bước tiến lên, thậm chí có học viên vì không lý giải được lời giảng của Sư phụ và đột nhiên không tu nữa.

Sau năm 1999, khi tà ác bức hại Đại Pháp, có bao nhiêu học viên vì nguyên nhân này hay nguyên nhân khác mà từ bỏ Đại Pháp, về căn bản là không kiên định tin tưởng đối với Pháp. Sư phụ từng nêu ví dụ:

“Trong quá khứ có một người tu Đạo đi trên đường, vừa đi vừa uống rượu, đột nhiên nhìn thấy một người, người này chính là người có thể tu Đạo mà mình cần tìm, ông liền muốn độ người này, muốn thu nạp y làm đồ đệ. Ông hỏi người này: ‘Có muốn đi theo ta tu đạo không?’ Người này ngộ tính và căn cơ rất tốt, liền nói: ‘Tôi muốn đi.’ ‘Người có dám tới đây với ta không?’ Anh ta nói: ‘Tôi dám!’ ‘Ta đi đâu người cũng đều dám đi theo chứ?’ ‘Dám.’ ‘Được, vậy hãy đi theo ta!’ Ông nói rồi liền để cái bình rượu kích cỡ bằng bàn tay trên mặt đất, mở nắp ra, ngay lập tức nhảy vào trong hồ rượu. Anh ta vừa nhìn thấy sư phụ nhảy vào trong, cũng học theo sư phụ nhảy một cái, cũng vào trong hồ rượu. Những người xem náo nhiệt đều tới nằm bò nhìn vào trong cái miệng hồ, ai da, vừa nhìn thì thấy bên trong là một thế giới rộng lớn, lớn phi thường.” **(Giảng Pháp tại Pháp hội miền Tây Mỹ Quốc năm 1999)**

Nhiều đệ tử Đại Pháp về căn bản tin tưởng vào Đại Pháp, nên chúng ta mới có thể đi tới ngày hôm nay. Nhưng chúng ta cũng thường có lúc chưa đủ tin tưởng vào Pháp, mà bị tà ác dúi vào sơ hở, ảnh hưởng tới con đường tu luyện Chính Pháp của bản thân.

Ví như: Sư phụ giảng rằng không chấp nhận bất kỳ an bài nào của tà ác, chính niệm không chế tà ác, đường đường chính chính chứng thực Pháp, tà ác sẽ không dám bức hại. Nhưng khi đối diện với tà ác, nhìn thấy biểu hiện bên ngoài cường đại của tà ác, trong tâm chúng ta thường bắt đầu sợ hãi, không làm ra ‘xung đột’ gì với tà ác, giảng tiếp chân tướng cũng không dám, sinh ra trạng thái tiêu cực, như vậy lại càng phải chịu bức hại lớn hơn. Kỳ thực, đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng vì để cứu độ chúng sinh, vô luận là ai, đầu tiên người đó là một sinh mệnh, với những sinh mệnh bị lừa dối này, chúng ta vốn là vì nguyện vọng cứu độ chúng sinh mà giảng chân tướng, không phải đi tranh đấu với người thường.

Một lần nữa, với đồng tu xuất hiện nghiệp bệnh, đặc biệt là có biểu hiện nghiệp bệnh lớn, không thực sự coi mình là một vị thần, căn bản không lưu ý, phóng các tâm làm triệt để đường đường như một đệ tử Đại Pháp, vô oán vô chấp, chẳng phải lưu lại an bài Sư phụ đã sắp đặt cho? Tìm tòi sâu thì ‘chứng bệnh nan y’ này chẳng phải vẫn chưa buông tâm xuống, lại còn tới bệnh viện? Chẳng phải là cảm thấy nên

dùng nào là liệu pháp, dùng thuốc nào đó sao? Đó chẳng phải là không kiên định tin vào Pháp sao?

Chúng ta là đệ tử do chính Sư phụ độ, không nói tới bệnh viện của người thường mà bất kỳ Thần nào trong vũ trụ cũng đều không dám động tới con đường tu luyện của đệ tử do chính Sư phụ độ, mà lại không tin Sư phụ, vậy tin ai? Đối với Pháp không tin tưởng, sẽ càng đem tới cho bản thân ma nạn lớn hơn.

Mà Sư phụ cũng đã giảng luyện công là cách giải trừ mệt mỏi, là biện pháp bổ sung năng lượng tốt nhất, nhưng nhiều người chúng ta trong đó cả tôi thường coi nhẹ việc luyện công. Đặc biệt trong tình huống mệt mỏi thường nghĩ tới việc đi ngủ, hoặc không thì không chống cự được. Nhưng khi nhìn các đồng tu kiên trì luyện công mỗi ngày, họ mỗi ngày thường ngủ 3-4 tiếng, đều có tinh thần sung sức làm các việc chứng thực Pháp. Chúng ta đã thực sự tin vào tác dụng lớn mạnh của việc luyện công đối với cải biến bản thể chưa?

Lại nói, sau khi Đại Pháp bị bức hại ngày 20 tháng 7 năm 1999, sau khi phát sinh vụ ‘tự thiêu tại Thiên An Môn’, rồi lúc ‘Cửu Bình’ xuất hiện, sau khi sự việc về các trại tập trung bí mật của Trung Cộng bị tiết lộ, bao nhiêu học viên bị quan niệm hậu thiên cản trở mà thoát ly khỏi Đại Pháp! Thậm chí có người còn đi sang phía tà ngộ, tự tâm sinh ma, còn cảm thấy bản thân tu đã cao. Nhưng những việc xuất hiện, Sư phụ đều sớm đã giảng cho chúng ta từ trong Pháp, chúng ta tin được bao nhiêu? Lý giải được bao nhiêu?

Con đường tu luyện Chính Pháp tương lai cũng tồn tại ở vấn đề căn bản tin hay không tin. Mỗi bước đối với đệ tử Đại Pháp mà giảng đều rất quan trọng, chính là tới cuối cùng rồi, cũng là để khảo nghiệm chúng ta vấn đề “đối với Pháp bản thân có thể nhận thức không” (**Tinh Tấn Yếu Chỉ**), nhất định phải bảo trì chính niệm, tại bất kỳ tình huống nào đều cần tín Sư tín Pháp, đi tốt mỗi bước chứng thực Đại Pháp.

Bản tiếng Hán: <http://big5.minghui.org/mh/articles/2006/7/8/132466.html>

Bản tiếng Anh: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2006/8/16/76902.html>